

Gheorghiță ȚARĂLUNGĂ

Poeme răzvrătite

Un om de departe, din municipiu Slatina, pe care abia de l-am întâlnit de câteva ori, aplecându-se asupra unor cărți publicate de mine, fiind, parcă, străfulgerat de un imbold lăun-tric, îmi destramă neîncrederea în soarta unor manuscrise piti-te, resemnat, prin sertarele mesei mele de lucru, asumându-și, ca din senin, responsabilitatea să caute resurse financiare pentru a putea să public două volume de proză reflexivă și două de versuri. Și s-a dăruit acestui nobil gest! A întrebat, a explicat, s-a umilit, a insistat, a bătut în porți, de cele mai multe ori zadarnic, dar până la urmă, fapta-i bravă s-a împlinit! L-au înțeles unii oameni, dăltuiți cu sentimentul solidarității și cu bucuria dăruirii.

Acestora li se cuvin deplină laudă, considerație și încredere! Și astfel, actul meu de creație își poate oferi toată dragostea pe care m-am străduit să o încrustez pentru lumea noastră atât de tristă. Cum să-i mulțumesc omului care mi-a înlesnit ivirea cărților îmi este destul de greu, căci nu știu ce fală am avut față de sine, spre amerita efortul său de aleasă virtute. Cred că ar fi potrivit să-i tipăresc pentru clipele prezente și pentru vremurile ce vor veni doar-simplu-numele său: Domnul MARIAN VIȘOIU.

Predeal, 2008

I LIBERTATE TRĂDATĂ

Motto:

Murim dar vom fi liberi a fost un vis și este doar zădărnicie?!

Cine oare...

Cine oare,-n astă lume, are grijă și ne-nvață
Cum să ne-mplinem menirea și să reușim în viață?
Poate-n anii de la școală ori prin facultăți rigide
Sau din sobre doctorate s-aflăm... recepturi stupide!

Când gândirea-ți ostenește să deprinzi cum e mai bine,
În zadar tu cauți rostul drumului ce-ți aparține;
Șansa de a-i afla vreo urmă e la fel ca la ruletă:
Cât de mult implori norocul... nu te vrea, nu te regretă!

Cum, atunci, de toți aceia care-au frunzărit doar traiul
Stăpânesc puteri înalte și li se supune Raiul?
Ce secret poartă sub frunte când prea rar i-au șters sudoare,
Iar în cugetul molatec nu au scăpărat amnare?

Orice faptă care doare pentru cei dotați o lasă,
Dar tot ei pretind ofrandă și poziție aleasă;
Li se pare că au dreptul chiar nimic să nu-ntreprindă
Și să ia totul de-a gata - de nevoi să se desprindă!

Unde-i clipa mai ușoară nu lipsesc din ea vreodată,
Căci prezentul le-aparține pentr-o... eră-ndelungată:
Au în față viitorul - orice zi, fiind cât veacul,
Vremurile îi dezmiardă și-i poartă cum le e placul.

Ei au lumea la picioare - prin abuzul de-a alege;
Nu cunosc ce-i neputința, căci trăiesc fărădelege:
Din păcate fac virtute, din năravuri-idealuri,
Înălțând, fără rușine, din necinste ritualuri.

Strâng averi de pretutindeni, sfidând bunacuvință,
Din furturi deduc dreptate, iar din jaf îngăduință,
Cumpărându-și libertatea și trufia vinovată,
Corupând împotrivirea - bunul simț în judecată.

Oricare din ei câștigă când oamenii își dau votul,

Căci ajung în fruntea obștei, făcând-o pe patriotul,
Promițând *mare cu sarea* și tot ce nu pot să facă,
Până se cocoată-n frunte - c-apoi lumea poat' să zacă...

De pe bănci parlamentare își scot legi cum le e bine,
Înfruptându-se-n bucate și în avuții străine;
Își oferă compensații pentru fapte iluzorii
Și se proslăvesc pe sine pentru merite și glorii...

Tot ce e mai bun pe lume și ce-i mai frumos, îndată
Le-apartin, fără restricții, ca o taxă-ndatorată,
Căci distinsele persoane pretind c-ar face... eforturi,
Sacrificii repetate și substanțiale-aporturi...

Toți trăiesc retrași de trudă, ca-n oaze ne-nchipuite,
Doar se simt ființe-alese și adânc înveșnicite
În destinele mulțimii și în ale vieții rosturi,
Parc-ar fi de însuși Cerul onorați cu- nalte posturi...

Au pretenții că *emană* chiar din luptele de stradă
Când, postați în revoluții, s-au grăbit, lumea să-i vadă
Pe ecrane și-n ziare, câtă *jertfă* scot din minte
Și cum înfocarea luptei o descoperă-n... cuvinte.

Crezi cumva că toți pigmeii care-s astăzi la putere
Au voit să schimbe traiul și să-l scoată din durere?
Ei doar s-au rotit la cârmă, derutându-ne speranțe,
Căci năravul e același, în perverse alianțe...

Niciun leac n-au pus pe rană și doar vorbe debitează
Despre crime și căințe - vinovații persiflează!
Sunt și-acum nepedepsite fapte negre de păcate,
Dar spun că modernitatea nu le dă prioritate...

S-a-ngropat în grea uitare patimile petrecute
Ba, chiar unii, foști discipoli, expun gânduri prefăcute:
Lăudând nemernicia și reînălțând omagii,
Introduc în viața noastră criminalele ravagii!

Dar cum nu-i de-ajuns minciuna care zilnic ne petrece,
Rele multe și neazuri clipa vor să ne înece,
Cufundându-ne în lipsuri și în cruntă sărăcie,
De cerșim la drumul mare și trăim pe datorie.

Sunt vitrinele bogate, dar se-ntunecă privirea
Când vezi prețurile zilei și-ți trăiești nedumerirea,
Întrebând de porți vreo vină că-ntr-o țară minunată
Foametea este deplină, cum nu știi c-a fost vreodată.

Pe la colțuri cerșetorii ori prin săli pensionarii,
Toți sperând o alinare, alungați sunt ca tâlharii
Ori ca pe copiii străzii care dorm prin catacombe,
Căci aici le e norocul și aici or să sucombe...

Sunt familii nevoiașе fără cer, fără de pâine,
Care,-n lume creștinată, duc o viață ca de câine:
Nicio brumă de speranță, nicio sobă încălzită;
Chiar de-și plâng amarnic păsul - vocea lor nu-i auzită...

N-are cine să asculte, nu e cine a-nțelege

Dureroasa viețuire a ființelor pribeg
De prin jungla existenței, unde nu au loc la masă
Decât cei temuți ca zeii - de nimic lor nu le pasă!...

Curge zvon prin mahalale, răzmerițe că-s ivite
Ba prin piețe, ba prin târguri, ba la prefecturi păzite
Și-i vâltoare, și-i urgie prin averi întunecate,
Iar văpăi stau să le-aprindă și-n cenuși a fi schimbate...

S-au pornit mulțimi flămânde dinspre sate și orașe,
Spânzurând agoniseala, nimicind trăiri trufașe,
Lăcomia, aroganța, patimile și prigoana,
Primenind gândirea lumii spre a-și vindeca prihana.

Din palate somptuoase fug *ionii și toți lașii*,
Zburând fără nicio urmă toți coțcarii, toți pungașii
Care-au jecmănit o țară și-au mănjit o răzvrătire,
Asumându-și jertfe sfinte prin perfidă uneltire...

Către cer, se urcă fumul prădăciunii nemiloase
Și-n pământ se scurge sânge din inimi vijelioase,
Câtă jale grea aduce patima de stăpânire,
De tărie, de putere, de averi fără sfârșire!

Nu mai e nicio urgie, toate-s scrum, toate-s cenușă!
Doar o singură speranță: un alt ev bate la ușă...
Veniți, copii ai nimănui, cu toată dragostea din voi,
Vă veți renaște din avânt, căci prindeți aripi de eroi!

Cine oare,-n astă lume, cu voi griji o să împartă
Și-o să vă arate drumul peste-a vremurilor hartă?
Veți ști voi, liberi de zbucium, ca să ridicați altare,
Pentru-a-i pune aripi vieții, ridicând-o în picioare?

Doar urmând sfântul exemplu al strămoșilor de fală,
Veți afla în voi știința și încrederea regală,
Din trecut sorbind virtute, din credință-bunățate,
Iar din visuri - idealuri și din luptă - libertate!

Predeal, sep. 2002

La Tine mă gândesc, Părinte...

La Tine mă gândesc, Părinte, și-ți cer umil îngăduință
Să nu sfârșesc din existență... Este suprema mea dorință
Să-mi fie cugetul o pildă de-a pururi peste-ntinsa lume,
Iubire să îi spun în versuri și-amarul să îl sting anume...

Să îi ofer clipe-nțelepte și limpezi ca o cugetare
Și s-o conduc spre idealuri frenetice și visătoare,
Căci port în mine doruri grele și-ncrederea în înzestrarea
Mistuitoarei mele patimi prin care îmi dai îndurarea...

O! Cer prea mult? Nu-mi știu măsura? Dar eu din dragoste mă dăru
Și cu neliniști mă amestec, că doar pentru sărmani eu stăru...
Am renunțat la stime proprii, la bogăție și la glorie;
Mă regăsesc în sărăcie și în pretenții derizorii.

Mi-am dăruit cu suflet gândul și-am suspinat să scriu cuvântul
Cel mai aprins de-nsemnătate, descoperindu-i zăcămintul...
Am dat cu grijă înțelesul și i-am cioplit firea de cremeni
Spre-a-i cizela desăvârșirea și-a fi în străluciri asemeni...

Nu m-am opus durerii oarbe și-adeșori mi-a fost chiar teamă?
Știi că mi-am regretat purtarea că n-am putut să fac să geamă
Nici lășitatea, nici trădarea ce n-au făcut cu mine casă,
Căci țara mi-a fost glie sfântă și nicio crimă nu m-apasă.

Am ars din temelii minciuna, prostia, ura și trufia
Și nu am slugărit Puterea, păstrând în mine omenia:
Printre nevoi și persecuții nu mi-am dat sufletul arvună
Și-am tot crâcnit scârbit de vicii și de-o concepție nebună

Ce-a-nspăimântat un întreg secol, instituind nemernicia
Ca ideal al Stăpânirii spre-a-nscrie-n noi zădărnicia -
Cea mai adâncă umilință a demnităților umane:
Nu doar absența libertății, ci gândurile ne sunt vane!

Atâtea visuri ne-implinite înnegurează-n urmă anii,
Când izbucnirile revoltei îmi nimiceau, în gând, dușmanii...
Dar n-am deschis la vreme aripi ca din tranșei să-ndemn la luptă:
Din fragedă copilărie, din piept, nădejdea mi-a fost suptă...

Nu am dovezi? Nu las în urmă niciun îndemn, nicio chemare?
E drept, nu ard ca o făclie; cuprins mi-e glasul de-ntristare
Și n-am o fire optimistă să-mbărbătez doar prin exemplu,
Eu dau minciuna deoparte ca adevărul să-l contemplu...

Pun întrebări și dau răspunsuri, scoțând lumină din gândire,
Să fie clipa mai ușoară spre calea grea de mântuire;
La toate caut importanță - nu ies în cale bătând toba:
Fac lumea să priceapă rostul, căci adevărul mi-este proba.

Cu dragoste închin îndemnuri și cu-nțelegerea profundă
A lacrimilor revărsate chiar din a sufletului undă...
Dar din a tomurilor trudă, mă adresez lumii cu teamă,
Căci necunoașterea-i ca firul nisipului lipsit de seamă.

Pe nimeni nu interesează dreptatea,-n fine, să convingă,
Ca adevărul să se știe - memoria să nu se stingă
Pentru nicio cumplită faptă de suferință omenească,
Căci omul e Suflare Sfântă menită să se nemurească...

Îndemnuri dai celor destoinici pe care jertfa îi distinge?
M-am străduit de-a lungul vieții s-adopt destinul de-a învinge
Și n-am cedat nicio secundă poziția înălțătoare,
Chiar dac-am suspinat adesea și-am plătit scump orice mișcare.
În frunte-am fost întotdeauna când importanța a cerut-o
Și-am înfruntat pe cei nemernici, iar ziua grea am străbătut-o;
Nu m-am codit la treburile grele și unde-a fost mai rea povara
M-am oferit pe mine însumi, chiar dac-am suportat ocara...

Am renăscut prin Tine, Doamne, de câte ori a fost să sânger

Și, chiar dacă n-am fost cucernic, la viața mea ai pus un înger
Ce m-a-ndemnat să am curajul de-a evada din întuneric -
Din inimă rupându-mi forță, să cuceresc visul feeric.

Mi-am purtat crucea mea cu cinste făr' să râvnesc idei străine,
Dorind să fiu întotdeauna averea care-mi aparține;
Din bucurii, dureri, iubire am deslușit cu pasiune
Semnificații pentru oameni, pe care viața le impune.

Atât de mult mi-am dat silința să aflu taina de-a-mi expune
A gândurilor dăruire, dând doar din suflet ce-am a spune...
Am suspinat, am plâns, mă doare când nu pot să găesc lumină
Și adevărul, și dreptatea atunci când lumea-i... viziună.

Mă răzvrătește răutatea și sărăcia de speranțe,
Căci urăște omenirea, pipernicind-o-n aroganțe,
Iar nepăsarea lăncezește într-o perfidă împăcare
Cu sila și cu nedreptatea ce-au iubit veacul cu ardoare...

Îmi știi isprăvile, Stăpâne? Dar fapte strâmbe nu am oare?
N-am fost, Părinte, prea cuminte, o recunosc cu-nfrigurare,
Dar n-am greșit cu răutate, având adeseori regrete...
Și, pe cât mintea mi-a fost demnă, am vrut să nu se mai repete.

Admit că nu mi-au fost străine umanele plăceri de-o clipă;
M-am înfruptat din necredință, de dragoste-am făcut risipă
Și-am jinduit laurii altor, chiar dacă nu le-am vrut și truda,
Căci mi-a părut a fi osândă... dar niciodată n-am fost Iuda...

O! Aș fi vrut, chiar fără merit, să dobândesc faimă și glorii,
Să-mi fie viața mai ușoară, să sorb ambrozii din podgorii
Și să trăiesc cu nepăsare, uitând de lume și de lege,
Iar din tot ce-i frumos și falnic doar să am dreptul de-a alege.
Da, n-am făcut prea mari eforturi să încrustez în cuget forță,
Ci m-am hrănit cu înșelarea că doar norocul e o torță
Ce ne arată drumul nostru, nesocotind, vai, stăruința
Care înalță idealuri și ne amplifică voința.

M-a îmbiat comoditatea ca să aleg țeluri ușoare,
Care se lasă cucerite ca... fetele c-o sărutare
Și n-am luat de piept trufia atâtor zări necucerite,
Lucrând cu sârg, ca într-o ocnă, să aflu rosturi neivite.

Atâtea spirite lucide m-au așteptat să le contemplu...
Dar m-am temut de neizbândă - m-a amăgit propriul meu templu,
De am rămas închis în mine și ferecat ca o cetate
În care rar pătrund îndemnuri, din care greu ceva se scoate.

N-am strâns în jurul meu mulțime, nu i-am vorbit de libertate
Și nici acum, nu sun din goarnă, când lumea-n sărăcii se zbate,
Căci n-am virtutea răzvrătirii să fiu erou pe baricade,
Ci vreau s-aprind doar poezia și-arunc cuvinte drept grenade.

Eu nici n-am fost în temniți grele, să nu-mi cunosc nici tinerețea,
Să-ndur cu pieptul gol prigoana - credință-având să mă învețe;
Am stat deoparte de revolte, de violențe și de sânge,
Din lașitate ori din teamă, deși rău inima-mi se frânge.

Chiar dacă am sau nu vrun merit, trufia mea nu vrea favoruri,
Căci mă afund în așteptare să mă înalț cândva în zboruri,

Nu pentru-o viață de petreceri, ci de-mpăniri, de cugetare,
Sădind în inimă iubire pentru oricine lacrimi are.

Din tainele nemărginirii să deslușesc vreau a mea cale,
Spre a culege-un pumn de stele, să umplu sufletele goale;
Nu cer o rază pentru mine, ci doar suspin de fericire
S-aud din fiecare viață - atunci eu intru în neștire...

Ce vreau să fac nu știu prea bine? Mă lași s-aleg, Părinte Mare,
Să-mi hotărâsc chiar și Destinul? O, cât de sfântă înălțare!
Emfaza prezentării mele n-a fost motiv de-a mă respinge;
Îmi cade-o lacrimă fierbinte ce, parcă, vrea a mă convinge

Că nu am să dispar din viață fără să las nimic de seamă
Și am să trec în Nemurire, n-am să plutesc în vid ca scamă:
Am să las veacurile-n urmă, se vor petrece generații...
Doar eu voi fi o împăcare cuprinsă în divine grații...

Îmi voi privi distinsa-mi Soartă cum în vecie-naintează
Și-oi admira propriul meu cuget cum pe el însuși se creează;
Voi fi puternic totdeauna și nimeni nu mă va învinge,
Voi căpăta raze de geniu, lumina mea nu se va stinge.

Mă va privi lumea uimită și fiecare om va crede
Că sunt de partea lor aievea, chiar un alt rost vor întrevede...
Am spus de oameni și de lume? Dar totu-i, parcă, o părere;
Toate s-au dus, vremea-i trecută, singurătatea-i o durere!...

Eu m-adresam cândva doar clipei; ce caut oare-n veșnicie?
Aici nimic nu-mi aparține, lumea eternă nu e vie;
În Timp, e rece și tristete. Vreau moartea înapoi, Părinte,
Să nu rămân eu numai, singur. Mă lasă cum am fost 'nainte!

Îmi vreau cu disperare viața, aceea searbădă, amară,
Lipsită de noroc și pace, săracă și-n vise avară;
Așa-ncărcate de neliniști, așa prea plină de păcate,
Cu ale ei aprinse patimi, cu lacrimile nesecate...

Rămân în vremea mea fugară doar ca o simplă fulgerare,
Căci simt că ea-i minunea vie în care-mi port dragostea mare;
Am înțeles, cu greu, povața cu care mi-ai pătruns în fire:
Tu ai creat ființa noastră să nu fie fără iubire!

Îți mulțumesc, oftând, Părinte, că n-ai înfăptuit cerința
De a mă pierde-n nemurire și a-mi pietrifica credința
În mituri reci și-nstrăinate de sentimentele umane,
Uitate-n veșnicii de haos, pe câmpuri de iubiri orfane!

Predeal, sep. 2002

În ungherul meu întunecos...

În ungherul meu întunecos, civilizația-i absentă:
Viața e doar pe jumătate, iar sărăcia-i insistentă;
Avid, urâtul mă înghite cu largă gură de mizerii,
Singurătatea-și coace zgura și vin tristețile puzderii.

Nu îndrăznesc să-mi înalț gândul spre o posibilă-nviere,
Tot mai adânc m-afund în lacrimi, căci sunt legat prin înfiere
De Soarta mea, supusă-n vremuri prădalnice și compromise,
În care idealurile-mi erau mânjite și ucise.

Nu știu ce-i dincolo de zare și unde poate fi scăparea,
Ce sorți am oare de izbândă, căci nimeni nu-mi ia apărarea
Și-s singur în pustiul lumii, și tot mai mult nădejdea plânge,
Din ce în ce, îmi pierd puterea, iar teama inima mi-o frânge.

Pe lângă mine trec speranțe și tot ce este noutate,
Mă ocolește bunăstarea, iar neputința-i răutate;
Majore trebuinți sunt lipsă, de-mi îmbrâncesc visele-afară,
Și-n golul care mă absoarbe nimicnicia mă-nconjoară!

În timp ce-n iureș lumea zboară spre o chemare fabuloasă,
Eu mă chircesc în deznădejde legat de-o vreme nemiloasă
Și nu merg către clipe faste, ci spre *comuna primitivă*;
Busola faptelor se stinge - viața îmi este în derivă!

Orice nevoie mă încruntă, iar ridurile-mi sunt insignă,
Căci bătrânețea progresează ca o formație malignă;
Singurătatea, sărăcia și goliciunea de speranțe
Sunt germenii care m-afectează și separat, și-n alianțe...

Să mă predau fără de luptă? Să-mi leg de gât eu însumi ștreangul?
Dar nu fac jocul nebuniei, căci demnitatea-mi este rangul;
Ar conveni nu doar Puterii și vremurilor chinuite,
Ci și hidoasa degradare s-ar bucura, pe... nesimțite

Și-ar cheful, pe seama vieții, cu toate relele hapsâne,
Căci atmosfera e propice pentru destrăbălări păgâne:
N-ar mai conta deosebirea de idealuri, de credință -
Singura lege, pe măsură, chinul le e - nesocotință!

Toate fac parte dintr-o lume în care cinstea era ura
Și orice faptă sau ființă primeau în forță lovitura,
Ca nu cumva să fii puternic, independent și cu virtute;
Era proscris: totul e turmă - ca să dispari pe neștiute!

Sunt sigure și-acum pe ele aceste plăgi ale demenței,
Ce-s infiltrate-n traiul nostru ca o năpastă-a existenței:
Așa a fost, așa să fie: să nu apară vreo schimbare -
Ba, dimpotrivă, pe tăcute, încet-încet, către Uitare!

Nu ocolește niciun suflet cu omenia nepătată,
Dă buzna-n cugete curate c-o lăcomie nemascată

Și tot ce-i fără apărare ori mai timid, sărman, cucernic
E devorat cu pasiunea unui adevărat nemernic.

Cu cât ești bun și de valoare, cu-atât ești mai aleasă pradă:
Te mint, te stoarce de putere fără să lase vreo dovadă,
Ca ucigașul fără milă ce-ascunde fapta criminală,
Dar tot el victimă se crede la orice vagă bănuială.

Lipsindu-mi suflul răzvrătirii, mă-mpotrivesc doar prin cuvinte
Și, chiar dacă nu chem vreo muză, în mine port îndemnuri sfinte,
Create prin frăția jertfei de-a mă desprinde din strânsoare,
Din înjosiri și persecuții, căci mi-e credința salvatoare.

Nu mă târăsc la uși meschine, nu-ngenunchez la false glorii
Și nu aștept nicio pomană de la Destine provizorii,
Ce-au abuzat de crezul lumii, nesocotindu-i orice vrere,
Spre a putea, prin înșelare, să se mențină la putere.

Mi-au mai rămas însă speranțe, nu mi-a secat deplin izvorul
Înălțătoarele prefaceri ce le inspiră Creatorul
Acestei lumi, a tuturor, ce nu ne-a îngădit gândirea
Și nu ne-a îngustat privirea, ci ne-a deschis nemărginirea.

Veniți acum, voi cu pretenții, să reclădiți alcătuirea
Și în cenuși să îngropați viața, c-așa vă cere pervertirea?
Ajunge cât v-ați făcut veacul, destul cât ați distrus o țară!
Chiar din adâncul suferinței eu mă voi naște-a doua oară:

Voi implora Divina Taină să-ndemne oamenii la fapte
Nimicitoare și aprinse contra durerilor răskoapte
De ne-mpliniri, de împilare, de neputințe și de crime,
Iar ofertanții de suspine din viața noastră să-i suprime!

N-am niciun fel de-ngăduință pentru lichele trădătoare,
Ce nu slujesc binele obștii și-al vieții noastre trecătoare;
Ci noi suntem numai pretextul îndrituit să-i protejeze
Spre jafuri și abuzuri oarbe? Spre prădăciuni să-i erijeze?

Înlături de la cârma țării slugarnice rosturi haine,
Ce otrăviți nu doar speranțe, ci patria ce ne-apartine!
Impuneți crezuri dușmănoase, înnegurându-ne iubirea,
Că smulgeți inima din mine când viața-și pierde strălucirea!

Voi moșteniți în mintea voastră doctrine false, inumane,
Ce desconsideră ființa și-o umilește cu prigoane
Și nu-i respectă demnitatea, tratând-o ca pe o unealtă -
Un obiect ce vrea mâncare, fără origine înaltă...

Voi apelați la înșelare, la interes și la refuzuri,
Iubiți cu patimă puterea, obțineți tot doar prin abuzuri,
N-aveți onoare și nici cinste, nu suferiți de oprimare,
Prin orice mijloc opriți drumul celui ce altă vrere are.
Ca să ajungeți la timonă v-ați folosit de glonț și bătă,
Și-ați inventat chiar teroriștii - faptă cumplită și urâtă,
Căci nu aveți măsura vieții, a libertății și-a-nălțării -
Toate n-au preț în fața voastră, căci nu știți lacrimile țării.

Acestui orizont de sânge voi sunteți Cerul și Pământul:
Aveți, puteri, averi, instanțe, dar nu aveți discernământul
Să înțelegeți suferința, să vă cunoașteți cumpătarea

Și ce e sfânt, și ce e bine, și ce-i etern, ce-i îndurarea.

Vă veți primi pedeapsa dreaptă, nu ca ajungeri de blesteme,
Nu ca sentință a Revoltei - la toate-a dat Dumnezeu vreme:
Dar când în voi nemernicia n-o mai lăsa nicio lumină
De-nțelepciune și iubire pentru creația divină,

Pe drumul greu al vieții simple, cu visele încătușate,
Se va ivi un aprig jude și peste voi se va abate
Cu toate zbaterile noastre și cu tot focul din durere,
Căci orice crimă săvârșită numai pe limba ei ea piere!

Predeal, oct. 2002

În orice om...

În orice om se-ascunde geniu ce totdeauna îl îndeamnă
Să-i înlesnească înălțarea, căci, altfel, viața și-o condamnă;
Geniul răzbate doar prin trudă, prin dragoste fără opreliști
Și, însetat de libertate, scrutează către largi priveliști.

Câte capcane și amaruri nu întâlnește-n a sa cale,
Ce-l ispitesc cu mii de daruri ori cu idei false și goale,
Spre a-l abate-n amăgire și în speranțe trecătoare,
Să nu-nțeleagă adevărul, să-i pară clipele ușoare!

Doar încântarea și plăcerea să-i fie țel și mulțumire,
Iar toate rosturile vieții să nu-i ofere împlinire,
Să nu-l intrige nepăsarea, să nu strige de nedreptate,
Ci, încântat de glorii oarbe, s-adoarmă-n vise alintate...

O luptă grea, ca să răzbată prin pulberea de-mpotrivire,
Înnobilează totdeauna orice aleasă-alcătuire:
Nimic nu capătă de-a gata, niciun secret nu se oferă
Și nicio taină n-o îmbie fără strădanie severă,

Căci geniul e ca o făclie ce lânzezește în neștire
Și doar adânci perseverențe i-aprind reflexe de simțire,
Ce-l fac să capete lumină, iar bezna care-l înconjoară
Se schimbă-n lume de-nțelesuri, descoperindu-se avară.

Numai deplina renunțare la desfătărilor plăcerii,
Ba chiar la bucurii frumoase, îi deschid ușile tăcerii
Unde gândirea nu-i pătrunsă, iar orizontul se-ngustează
În neștiință și în teamă, necunoscând a minții rază...

Chiar dacă drumurile-s grele și cu primejdii presărate,
Nu mai e vreme de-a se-ntoarce: avânturile-s numărate,
Nesocotește neputința, chiar dăruindu-se pe sine -
Însuși Destinul și-l învinge, sfidează moartea și revine...

Căci jertfa e o rugă vie ce îl ajută să răzbată,
El - neavând umane stavili - victoriile nu-l îmbată,
Iar lauda ori fericirea nu-i sunt liman de izbăvire;
Singura lui mare-mpăcare e definită-n Nemurire.

Tu, masă vie efemeră, ce-ți cauți urma pe nisipuri,
Pricepe rosturile vieții și nu te mărgini la chipuri!
Înlătură din tine zgura nimicurilor infinite
Și-ți lasă cugetul să zboare către lumini întrezărite;

Adună-le, prinde-le-n gânduri pentru toți cei din întuneric
Și-aprinde candela iubirii în vidul nostru atmosferic,
Că nu ne deslușim prea bine de negre mofturi, de păcate
Și rătăcim triști și haotic printre orbite scăpătate...

Tu, geniu, înțelege prea bine - nu-ți este dat o altă soartă:
De-această aprigă chemare nici Dumnezeu nu te mai iartă;
N-ai pentru tine răsuflare - din tine rob iubirea face;
Fiind îndrăgostit de oameni, grijile lor nu-ți mai dau pace.

Nu ești al tău, n-ai scopuri proprii să le dedici forțele tale,
Ci ești al tuturor, de-o seamă, cu răni și sufletele goale
Și le oferi speranță vie, un crez, un ideal de frunte,
Ce-i fac mai buni și cu credință - știu relele să le înfrunte.

De te întorci cu gându-n urmă, la fel ți-ai implora ființa,
Să îți ridici din lutul vieții puteri de spirit - biruința
Asupra propriilor patimi și-ale îndemnurilor oarbe
Și-aceeași dragoste de lume tot către ea te va absoarbe.

Nu căuta a înțelege taina ivirii tale-n lume:
N-ai reușit să uiți de tine? Îți cade-o lacrimă anume
Pentru vreo cauză pierdută? O! Tot un om este și-un geniu?
Dar nu-l vom crede niciodată - pătruns e în divin domeniu!

Predeal, oct. 2002

Spațiul apelor

Motto:
Va trebui odată refăcută Balta Brăilei.
Vasile Băncilă

O criminală-mpotrivire contra Naturii protectoare
Avea drept scop de a ne frânge... fapta amarnică ne doare:
Divina Baltă a Brăilei e-abrutizată în ruine;
Nimic n-a mai rămas din vrajă decât un hohot de suspine...

Mi-e dor să pribegesc prin baltă într-o bărcuță pescărească,
Să mângâi nuferii pe lacuri și doar tăcerea să-mi vorbească...
Să simt cum taine nepătrunse se-ncununează în prefaceri,
Mereu formând o altă lume - eterne faceri și desfaceri...

Să stau c-o undiță în mână pe lacuri mișunând de pește,
Să meditez asupra Sorții ce rătăcirii îmi pregătește
Și să-mi întreb îngerul vieții dacă îmi merit bucuria,
Căci simt ca pe o mântuire răgazul-n care-mi uit mânia...

A fost aici un Rai de ape pe care Dunărea îl plânge
Cu oamenii, toți, laolaltă, ca pe o rudă-a lor de sânge;
La fel și păsările suple, și sumedenii de jivine,
Și-atâtea flori, și plante rare, și plopi, și sălcii, și câtine...

El exista ca dar de seamă al Providenței, deopotrivă
La tot ce freamătă de viață într-o iubire explozivă;
Trăiai aici o lungă clipă, a veșnicilor începuturi,
Unde-aveau loc fermecătoare mereu noi și vechi conținuturi.

Tu, univers de încântare, ascunde-mă din nou în tine,
Să-mi aflu împăcarea vieții departe de gânduri străine,
Să sorb din liniștea deschisă repaos și nemărginire
Și-ndemnuri ademenitoare către Suprem și regăsire!

Revăd și-acuma peisaje care-ți suprimă răsuflarea:
Ghioluri, privale adormite, plante ce-și leagănă uitarea,
Aprinse străluciri de ape și umbre reci îmbietoare
Și păsăreturi fără număr, flori care s-au desprins din soare ...

Mă cheamă clipele de rugă ca să uit iar de mine însumi
Și, resimțind Divinitatea, definitiv să-mi vindec plânsu-mi,
Căci pretutindeni stă de veghe Simțirea care ne-nțelege
Numai aici, unde-i e locul, fixat de divină lege.

Distinse-au fost aceste ape cu rostul sacru al Genezei
Și nu a trebuit, prădalnici, să dăm alte-nțeleșuri tezei,
Descoperind meschine scopuri, ci a fost dat ca să rămână
Drept rezervație de viață, nu slută tabără păgână.

Ce bogății, ce frumusețe! Cu dușmănie-au fost secate
De faimă și de ființare - înfăptuiri nejudicate...
O amăgire păguboasă, pentru o faptă dezolantă,
Să dea trufiei importanță în lumea ei halucinantă!

Au sufocat, au ars întinderi ca să ia mălurilor darul
De a regenera putere și primenire, dându-și harul

La tot ce leapădă suflare, din ape absorbind sfințire,
Întinerind eterna clipă, regenerându-se ivire...

Dar toate-au fost ca o plăcere, parcă n-au existat niciunde;
O negură de răutate în suflet se întrepătrunde,
Schimbând un vis, ce-i o credință, în nesfârșire de păcate,
Să urătească orice fire și idealurile - toate!

Au început urgii rebele, născându-se pe lume Iadul:
Moarte, pârjol, nemernicie; Satana, pacostea, nomadul;
Ce e senin - să-ndurereze! Zborurile - să se prăvale!
Unde e viața - tot să piardă! Cuvintele - să sune goale!

Nicio suflare omenească, de-acum, nicicând să mai colinde:
Pescarii, lipovenii falnici, oameni din sate suferinde,
Aici nu le mai este traiul; să plec-aiurea, să cerșească,
Uitându-și orice amintire - gânduri să n-aibă să crâcnescă!

Viețuitoarele flămânde lihnesc prin câmpuri pustiite;
Mor lupii, vulpile, mistreții, chiar și țestoasele turtite;
Se sting bătlanii, pescărușii, pier cocostârcii și lăstunii
Și lebedele maiestoase, chiar pelicanii - ca tribunii!

Dispar nagâții, călifarii, toți corcodeii, găște, rațe,
Lișițele, berzele-nalte, mulți țigănuși, stârci și becațe...
Nu mai sunt aripi în văzduhuri, iar peștii mari au ars pe prunduri
Și-apar din gârlele uscate cochilii sumbre din străfunduri.

Măcel a fost și-n lăstărișuri, și-n găze zumzăind de viață
Și peste flori, și sălcii dese - de orice suflet se agață:
Crapii de aur, somni cât monștri, prelunga știucă sau păstruga,
Șalăi, carași ori caracude și-au spus demult cu toții ruga...

Au plâns și nuferii cu lacrimi când le-a fost suptă puritatea
Și au plutit peste durere ca să alunge răutatea;
Nici vântul nu adie-n baltă, ci suflă rău, cu dușmănie,
Blesteme bântuind prin aer, iar prin Putere nebunie...

Cândva, un Eden al Brăilei, e astăzi doar o pușcărie
În care nu îți simți ființa, căci existența se înscrie
În falsitate și pretenții cu doze ample de minciună,
Să otrăvească adevărul că... merg afacerile strună:

Se-mbogățesc, prin orice mijloc, nemernicii și profitorii
De revoluții și credințe, furându-și chiar și cerșetorii;
La fabuloasele câștiguri nu mai contează omenia
Și n-are rost să-și facă grijă cum își duc alții sărăcia!

O! N-a fost Balta doar o oază, ci ea hrănea, deopotrivă,
Și sufletul cu frumusețe, și însăși foamea abuzivă;
Găsea mulțimea nevoiașă cu ce copiii să și-i crească;
Da, când venea *Dunărea mare* știa pe toți să-i mulțumească!

O, revărsare-mbelșugată! Câte speranțe prindeau viață
Când pătrundeai, chiar temătoarea, în balta plină de verdeață!
Doar de-ntindeam mâna spre roade și ale noastre erau toate;
Puneam grădini, aram pământuri, împodobindu-l cu bucate!

Ca mărgelușele de-a lungu-ți se înșirau sate pitice
Și te iubeau cu prisosință, căci toate ție-ți erau fiice:

Din timpuri risipite-n veacuri, în preajma ta, au făcut casă,
Au făcut școală și biserici și, cuvios, au stat la masă.

Și-ați venit, voi, cu gânduri bete, și din stăpâni ne-ați făcut slugă,
Strivind minunile de viață - dușmani de țară și de rugă,
Înfometând săteanul harnic, rupându-l dușmănos de mediu,
Să piardă mana de putere fără speranțe și remediu!

Există însă o sfârșire în orice dureroasă faptă:
Nemernicia nu-i de-a pururi, căci o decizie-nțeleaptă
A-ndreptărilor supreme a dat tărie nesfârșită
Să-ndure, să se regăsescă, celor cu viața lor zdrobită:

Chiar Dunărea va-neca răul; puhoaie, Doamne, însumi instig!
Sau, ar fi *destul, un curios, să facă o spărtură în dig*.
Celor care dețin Puterea, ca moștenire-a vremii duse,
Nu le rămâne decât fuga, căci apele-s ca readuse...

Predeal, oct. 2002

Eu pe ce drum mă aflu...

Eu pe ce drum mă aflu, Doamne, de n-am aflat liniștea încă,
Iar gândurile-mi sunt pribege și întristarea mi-e adâncă?
Vechi pasiuni mistuitoare mă poartă pe cărări răzlețe,
M-abat pe la izvoare-ascunse ce freamătă de tinerețe

Și-mi umplu sufletul de doruri și cugetul cu idealuri,
Punând nădejdlor credință și împliniri fără egaluri,
Rupându-mă de neputință și de canoane amorțite
Vopsite cu idei străine și de rutină priponite.

Dar n-am erupt în noutate, n-am fulgerat nicio uimire:
Filigranez patima rece până dau rimei izbăvire,
Ciopliind sublime înțelesuri, chiar dacă fapta e sprintară
Ori interesul nu o cere și-ar vrea, din contră, să dispară.

Îmi construiesc pe îndelete templu-nchinat desăvârșirii,
Sudând cristalul versurilor cu focul sacru al iubirii
Și-nalț tăcut, fără emfază, privirile către lumină,
Sperând în sorți mântuitoare că Timpul meu are să vină!

Știu că nu sunt în pas cu moda, la rime să renunț - corvoadă
Și să torc firul poeziei, învârtind stihuri la grămadă;
Orice mi-ar spune bârfitorii, ei nu simt vraja căutării
Silabei care dă cezura ori pe aceea a-ncântării...
Ar fi rostirea lor mai amplă și mai profundă dăruirea
De-ar fixa-n strofe diamantul care-i sporește strălucirea;
Pe când, așa, comoditatea, teribilismul, poate geniul

Îi fac de ne-nțeleș pe unii, iar alții zgândăresc mileniul...

Nu fac impresie prea bună nici când îmi plâng propria-mi soartă
Și nu fac pace cu Puterea - așa ceva acum se poartă;
Iar critica prea vehementă a vremurilor comuniste
Cam sâcâie și deranjează, căci lumea uită... să existe!

Că-mi spun mereu nemulțumirea față de tagma profitoare,
De guvernanți, de hoți, de rele ori de prostii parlamentare,
E grav motiv și pier în umbră îndepărtat de orice lume,
Dispusă pentru-un pact c-un Diavol decât c-un om cu-așa renume...

Desigur, nu mai e cenzură, dar tot îți bagă pumnul-n gură,
Căci te îngropi în manuscrise fără să pupi tipăritură
Sau, de norocul îți surâde și ai găsit sponsorizare,
Iei cărțile la sub subsuoară și mergi ca să le vinzi la... mare.

Chiar dacă n-am un stil aparte, cu încântări ca serenada,
C-o partitură optimistă, să mulțumească toată strada,
Mă străduiesc să fiu eu însumi drept sentinelă la răscruce
De-nvățături înșelătoare și de concepții zăbăuce.

Nu mă afund în compromisuri, nu pactizez cu ignoranța
Și fac din adevăr tribună, căci demnitatea-mi e balanța
Ce-mi ordonează chibzuința de a discerne înălțarea
Față de vicii și minciună și tot ce spulberă candoarea.

M-aprinde orice nedreptate, mă arde fiece-njosire,
Nemulțumirile mulțimii și sărăcia de iubire,
Încât mă-ndepărtez de muză și-o las cu-ndemnul ei poetic
Din diafanele imagini și-n labirintul greu deretic:

Nu uit că am parcurs cu teamă o dureroasă existență,
În care un regim despotic ne-a întristat cu violență,
Lipsindu-ne de bucurie, de pasiuni și fericire,
Trăind pierduți în falsitate și-n granițe fără ieșire.
Dar, când a fost Revolta sfântă, eu am zburat spre necuprinderi
Și-am extrudat în libertate de sub teroare și aprinderi,
Aflându-mi propria chemare și gândul revărsat - cascadă,
Ca să inunde supărarea și doar un vis să se-ntrevadă...

Deși îmi dau toată silința, nu sunt prea sigur de izbândă
Că voi putea ca să înlătur din lume apriga osândă,
Ce-a dăinuit vreo cinci decenii, în care omul, ca ființă,
Era sortit doar să îndure și să renunțe la credință;

Să nu gândească, nici să spere, să fie îmbibat în ură,
Având apucături servile, iar sentimentele - o zgură...
Pentru acești oameni mă aflu la intersecția menirii,
Lor am ceva să le comunic, ei nu-și știu calea regăsirii.

Pe ei îi uită cărturarii, pe ei poeții mângâierii
Nu-i cântă-n frazele sublime... Victime grave-ale Tăcerii
Nu au trezit cugetătorii, n-au revoltat minți inspirate,
Căci, prea plecate în simțire, n-au văzut crime, nici păcate...

Cum să îmi aflu-n viață locul? Neliniștei cum să-i pun capăt?
Să mă complac în nepăsare? Chiar dacă, uneori, mai șchioapăt,
Iar gândurile-mi nu-s prea clare ori nu observ câte-o eroare,
Oameni invoc cu insistență, căci soarta lor amar mă doare.

Dar, cum o gașcă la putere spre adevăr nu vrea s-ajungă,
Dreptatea-ntârzie s-apară, până la ea e cale lungă...
Se-nfăptuiesc meschine rosturi, punând iubirea pe tarabă,
Se scot arginții din seifuri, onoarea devenind o roabă!...

Se cumpără cinstea și fala, se vinde, pe bani buni, minciuna,
Viciul prosperă-n libertate, sădind în tineri mătrăguna,
Obraznici indivizi te fură și, aroganți, se simt ca zmeii,
Te umilesc din limuzine, căci au pe minte prinși... cerceii.

Lumea sărmană umblă tristă pe străzi, la cozi și prin biserici:
Profesori, ingineri, artiști, copii, bătrâni - cei periferici
Ce n-au tupeul, nici necinstea să mintă, să înșele-o țară,
Ci doar să plângă, să cerșească, căci sărăcia îi doboară.
E glia un ținut al foamei prin care țipă răutatea,
Proliferează nepăsarea, indiferența, falsitatea,
Încât nu mai interesează disimulatele masacre
Asupra semenilor proprii și ale drepturilor sacre;

Trăim, parcă-ntr-o eră surdă, dementă, rece și stupidă
În care ne dezicem neamul, purtând o luptă fratricidă,
Nu mai simțim leacul sau mila, iar suferința ia proporții,
Având doar dreptul de-a ne teme c-o să primim viață în... porții.

Și, în această atmosferă, interesează azi cultura?
Cei primitivi știau prea bine: la urmă visul - întâi gura!
Sărmana plebe ne-mpăcată doar la mâncare se gândește,
La întreținerea imensă, la frigul ce-o încremenește...

În bunăstare și credință, imensă lume oropsită
Și-ar regăsi demna menire, de care-a fost, voit, lipsită,
Ar cugeta la rostul vieții, fiindu-i cartea sfat și torță,
Încredere dându-i în luptă, din duhul ei emanând forță...

Mi-ar fi poemele-absorbite în doru-nalt de regăsire
Îndemn și flacără nestinsă către o demnă devenire;
Pe când așa, în nebuloasa existență, simt că mă sugrum,
Încotro să-mi îndrept restriștea? Căci spre-nsuflețire n-avem drum!

Învață-mă, te rog, Părinte, și dă-mi din Tine-nțelepciune
Să știu că n-am trăit degeaba, că nu mă sting ca un tăciune
Și am putut să fiu soldatul acelor ce-au sfințit durerea,
Având în ei numai credința că vor cunoaște Învieră...

E coala albă neatinsă...

*E coala albă neatinsă, căci n-am găsit nicio idee,
Nu am sedus nicio poveste, iar muza pare-a fi turnee...
Și m-a lăsat, ca niciodată, să-mi caut singur subiecte
Pe care să le-aștern în versuri sculptate fin, fără defecte...*

*Dar nu mai am curajul aprig să apelez iar la memorii
Și să enumăr fapte crunte, citite, parcă, prin istorii;
Nu-mi mai dă nimenea crezare și indispune lumea nouă
Creată din altă plămadă, pretinsă ca geană de rouă...*

*Și, cum nu întrevăd soluții, atunci am să mă culc devreme,
Voi dormi somn adânc de pace și niciun crez n-o să mă cheme...
A doua zi, voi avea parte de gânduri pline de lumină
Și-oi privi viața cum îmi place, fără să îi găsesc vreo vină.*

*Îmi voi sorbi cafeaua tare pe o terasă, la-nălțime
Și, meditănd la nemurire, mă voi desprinde de mulțime
Triumfător și plin de visuri, menite să le las de-a pururi
Ca semn distinct al vieții mele - perfecțiuni fără cusururi...*

*Distinsă lume-o să m-aclame și lauri voi avea pe frunte;
Doar zâmbet va emite fața, nu va mai fi nimic s-o-ncrunte;
În poezii încântătoare, sonete și poeme clare
Voi cânta doruri de saloane, simțind că e o sărbătoare*

*Ce ne-nsoțește existența în cele mai simple detalii,
Cum e lumina de afară când o privim după vitralii
Și, de atât sublim și farmec ce-mbracă lumea-n a lor mreajă,
Mă voi retrage-n sfere-nalte să cuget despre-a sorții vrajă...*

*- Trezește-te, sărmane cuget! Ce demon îți colindă-n minte?
Cum de nu ai același suflet și neliniștea dinainte?
Ce înșelări, ce grea minciună la harul tău vor să aspire?
Iluzia ce te alintă e o perversă otrăvire!*

*- Cine ești tu, ce ai cu mine? Eu nu ți-am implorat părerea,
Nu te privește ce îmi place, cui îi dau gândul și puterea;
Pieri, fugi, dispare, te du aiurea! Nu te-am chemat să-mi fii potrivit,
Căci am virtutea biruinței, nu vreau să fiu ca și un schivnic.*

*- O, nestatornică voință! Tu care-ai cunoscut săracul,
Te-ai contopit cu suferința și ți-ai făcut dușman chiar veacul,*

Cu necrezută ușurință îți faci menirea de ocară,
Trădându-ți propriile visuri - patima de odinioară!

Îți cauți azi o altă soartă, dând mâna c-o vicleană stare,
Nesocotindu-ți existența, pentru un blid cu demâncare?
Cum, pentru oameni, niciodată nu ți-ai precupețit aleanul,
Atunci, pentru dreptatea sfântă, poți fi, tu, Iscarioteanul?

- Ajunge! Stai! Pari alter ego! Ori ești chiar tu, iubită muză?!
N-am suportat singurătatea... Mi-a fost ambiția confuză
Și, rățacit de mine însumi, o clipă m-am trezit un altul...
Dar am greșit, îți cer iertare; m-o pedepsi, îl rog, Înaltul!

Ne-am unit spiritele noastre din tinerețea ne-mpăcată
Cu chinurile neputinței și nu ne-am despărțit vreodată;
Mereu m-ai îndemnat la fapte, tot timpul te-am simțit aproape,
Pe ai tăi umeri mi-am pus fruntea și lacrimi tu mi-ai șters sub pleoape.

Mi-ai fost iubită și virtute, mai credincioasă ca o rudă,
Cu tine-am răzbătut prin viață și am trecut de orice trudă,
Fiind adeseori doar singuri, dar nu ne-a-nfricoșat pustiul,
Căci ești din mine partea bună - ești trăinicie și ești viul.

Dar, în această armonie, deodată n-a mai fost nimica:
S-a prăbușit pe mine cerul, m-au prins tristețea, greul, frica...
Nu pot trăi fără iubire - să-mi bată inima puternic;
Ea doar mă face bun la suflet și în dureri atotputernic.

Închipuiri bolnăvicioase, străine de realitate,
M-au copleșit - le simt veninul - și îți implor imunitate;
Îți jur credință, muză dragă, n-am să mă mai dezic de tine,
Iar de-ai mai vrea să pleci prin lume, să știi: cu forța te-oi reține...

Fii una cu propria-mi viață, nedespărțită de simțire
Și împreună, prometeici, s-aprindem dorul și iubire,
Redând iar oamenilor crezuri în propria lor înălțare
Și-n visele de-a se desprinde dintr-a pământului strânsoare;

Să nu adorm în mulțumire, chiar de mi-e fapta însemnată,
Și să veghez mereu cu grijă să fie viața apărută,
Să nu mai fim supuși ai Sortii ori ai despoticei voințe,
Ce n-au regretul nedreptății, nici al trufiei, nici căințe.

Doar împreună vom învinge și de-am trăi clipe mai rele,
Căci sentimentele unite ne-ar face să uităm de ele;
Ne vom simți mult mai puternici, chiar de va fi Timpu-mpotrivă:
Vom fi bătrâni doar în durere, dar pururea în ofensivă!

Predeal, nov. 2002

Poema regală

Mihai Întâi, distinsul rege, se-ncruntă grav și meditează
De i-au fost faptele-mpotrivă ori Soartă tristă el urmează...
Gânduri aprinse-l împresoară și-ntreaga viață-i amintește,
Înșiruindu-i vechi imagini în care demn se regăsește:

Străbunii falnici, plini de jertfe, impun o pildă pentru sine,
Umplându-i sufletul cu țelul îndatoririlor divine;
Nimic fără Dumnezeu i-a fost deviza de-a răzbate-n viață,
Spiritolui dându-i forță și-nnobilându-l cu povață.

Sub cerul țării-a deschis ochii, în școli a deslușit credințe,
De pretutindenii strângând doruri și-ncredere în biruințe,
Sorbind putere și-nălțare din obiceiuri și cultură,
Iar din a vremurilor pildă o nesecată-nvățătură.

Cu oamenii se-avea ca frații și împreună duceau greul
Ca patria să progreseze, urmând spre demnități traseul
Dorit de cărturari destoinici, buni patrioți, cu-alese haruri,
Ce s-au slujit în orice clipă de-ale democrației daruri.

Țara era îmbelșugată, frumoasă, harnică, avută,
Invidiată pentru fală, pentru prestanța ei-temută!
Tâlharii o priveau cu poftă, spre aur se-așteptau pungașii,
Escrocii se uitau spre sonde, iar la hotare pândeau lașii.

Entuziasmul, pacea, munca erau ca și o rugăciune
În devenirea României spre o aleasă națiune,
Având suprema ei chemare, de mii de ani neîntreruptă,
De-a-și apăra ființa sfântă născută pe câmpuri de luptă.

Cu jind au tot privit dușmanii cum izvorau din glie grâne,

Iar din sclipirile de cuget cum cresc nădejtile române,
Să se afirme-n lumea largă prin spirit și prin demnitate,
Căci existența-i îndelungă e oază de latinitate.

II

Dar, înspre mijlocul de secol, se tot făcea simțită groază,
Ce-ntuneca la Est Pământul, iar în Vest da în metastază:
Lupta mortală dintre clase - dementa ură dintre rase;
S-a pomenit, sărmana țară, strânsă-ntre patimi veninoase;

Două imperii fără milă, absurde, criminale, oarbe,
Cu lăcomie de balauri au început a ne absoarbe,
Smulgându-ne din noi ființă și desfătându-se-ntre ele:
Noi înșine să ne ucidem, mușcând otrăvurile grele.

Ne-au împărțit apoi feroce, ca între două maxilare,
Una-nghițind Basarabia cu japca și nerușinare,
Alta luând Transilvania, ca să o vândă pe tarabă
Amicilor de cârdășie, făcând-o din prințesă - roabă.

Și, tot atunci, ca pe-o fărâmă, fără ca ea să-și afle vina,
Din dreptul inimii române ne-a fost luată Bucovina.
Iar, ca supremă dușmănie, a-nfipt și mai adânc caninii,
Că-i minunat jînutul Herței - să știm cine ne sunt vecinii!

Cade-n genunchi și-acum, cucernic, bătrânul rege, amintindu-și;
Încotro oastea să-și îndrepte: spre Germania ori către ruși?
O, ce profundă chibzuință! Tu, c-o micuță țărișoară,
Să te înfrunți cu însuși Iadul? Patria ta cum să nu piară?

*Doamne, ce rea este coroana! Căci nu mi-e dat a înțelege
Atâta nedreptate-a sorții - se tânguia lovitul rege...
Îți poartă crucea suferinței! Pe fruntea ta, tu îmi porți mirul,
Parcă-spunea dumnezeirea-urmează doar credinței firul...
Cum își fac jocurile hâde puterile fără hotare,
Când interese egoiste tot ce-ntâlnesc calcă-n picioare,
Neținând cont de omenie - voința lor e făr-de-lege
Ce-și lasă crima-n Omenire - nimic de lume nu se-alege!*

Vorbesc de pace, de dreptate, democrație ideală,
Dar nu-i decât jaf și minciună - nerușinare infernală;
Tupeu, dureri, moarte și haos se răspândesc pe tot Pământul,
Fără să își asume vină - își spală fața și veșmântul...

Ce vremuri crude, ce durere trăia intens regele țării!
Să cumpănească ce-i mai bine, să dea răspunsuri întrebării:
Din tot ce-am fost noi ce rămânem când patria e schilodită?
La arme! Nu-i o altă cale! Ființa ne e cotropită!

Și, sângele curgând șiroaie, s-a frânt războiul - jumătate;
S-au întors armele în luptă, spre-a cucerii tot ce se poate;
Un gest de rege fără teamă - de-o demnitate fără seamăn,
A fost făcut cu spirit ager, cum n-a mai fost un altul geamăn,

Salvând de alte suferințe, realipind pământuri sfinte
La sânul țării încercate în confruntarea cea fierbinte...
O, nu te bucuri, rege mândru, chiar dacă lumea te aclamă!
Tu știi, mai bine decât alții, ce grele griji de-acum te cheamă!

III

Se întetește comunismul, la noi vrând să își facă veacul,
Și, de pe tancurile roșii, în suflet ne pătrunde acul
Cu infinitele otrăvuri ale doctrinei ucigașe,
Spre a ne pierde de credință în ură și-n trăiri vrăjmașe.

Târâți în încleștarea oarbă dintre puterile haine,
Ce-n tăvălugurile morții se poartă ca niște jivine,
Ne-a fost ursit să-ndurăm chinul destrăbălării bolșevice
De nedreptate nesătulă, fără virtuți - morții complice!

Deși luptai, rege puternic, cu dragoste fără măsură,
Să nu își instaleze traiul necredincioasa dictatură
Pe plaiurile României, n-a fost să stăvilești domnia
Dezmățului asupra vieții ce-și manifestă grav căința!
Pacea a fost nesocotită, țara furată și-nșelată,
Alegerile plăsmuite, credința noastră defăimată,
De aliați dați deoparte: lăsați în gura lăcomiei
A fost ca singuri să ne zbatem numai sub grija monarhiei:

Mihai, regele României, cu-a lui puternică prestanță,
A fost o stavilă solidă, ținând urgia la distanță,
Că tare-ar fi vrut bolșevicii să fim țară sovietică
Lipsită de a ei ființă, fără limbă și... eretică.

Te-a susținut cu drag poporul, dând piept direct cu K.G.B. -ul,
Cu împilarea și omorul, răul aflându-și apogeul...
Au împânzit oamenii strada, îndemnând la nesupunere
Față de clica comunistă - o cumplită descompunere

Ce-a-nfipt printre studenți teroarea: o mie condemnând să moară,
În casu-n care, Maiestate, voiați să nu plecați din țară:
În joc e viața lor sau tronul... Ați hotărât, cu jale-adâncă,
Căci sunt ca îngerii cei tineri, iar Îndurarea e româncă,

Să Vă uitați propria vrere, fără-ndoiala de-a alege:
Și-ați abdicat, de dragul țării! Divin Destin, Mărite Rege!
Cu demnitate purtați clipa ce Vă clădește nemurirea;
Oriunde v-ați afla prin lume, a noastră fi-va dăruirea...

IV

Ce jale bântuie prin țară, ce greu se regăsesc românii
Când pretutindeni necredința se-mbrățișează cu păgânii
Și unde-i glia mai frumoasă, iar oamenii cu demnitate,
Acolo nu convine urii, acolo este nedreptate!

O carceră fără hotare ne este țara jecmănită -
Se prăbușește viitorul, iar inima ne e rănită:
Întemnițați, foamete neagră; urgii, glasuri stinse și cătuși;
Dureri adânci și dușmănie; speranțe arse, visuri - cenuși!

Nu disperăm, rege-n surghiun; de unde ești imboldul vine
Pe străzi, în case, orișunde și-nflăcărât ne întreține
Aprins în cuget dorul aprig de libertate și-nălțare,
Pentru ce-am moștenit în suflet din tot trecutul nostru mare.
N-au fost supuși ușor românii: le-a ascuns munții-mpotrivirea,
Dârză le-a fost fiecăreia luptă și-ncrâncenată răzvrătirea...
S-au stins oștirea, cărturarii, poeți, artiști, oameni de seamă,
Mari patrioți, elita vieții; viteji cu toții - ca de-o mamă;

Au fost uciși, închiși în lagăr, în ocne, la Canal, prin baltă

Fără vreo vină - făceau umbră; prestanța lor era prea-naltă!
Rămași fără nicio valoare în școli, în viață, în cultură,
S-au născut false idealuri, dospite parcă-n bătătură.

Ne-am prăbușit astfel din zboruri și-n noi, de-atunci, n-am mai fost la fel,
Am pierdut forța și nădejdea - patria avea chiar alt drapel:
S-au răsturnat vechile rosturi, pierzând și sfintele deprinderi
De-a fi stăpâni, cinstiți și harnici și-am adoptat numai pretinderi.

Am uitat orice cuviință, pândindu-ne ce vorbe spunem,
Vânzându-ne pe bliduri pline și chiar prietenii-i răpunem;
Teroarea, frica, pușcăria ne-au descompus în slugi umile;
Străbunele îndemnuri sacre le deslușim doar ca fosile...

Încovoiți de sărăcie și-ndepărtați de libertate,
Am fost o masă de manevră lipsită de identitate,
Docilă, searbădă, infirmă, rănită de dorinți, tăcută,
Desprinsă de trecut și oarbă, pierdută în prezent și mută.

Jumătate secolul s-a dus, trăind închiși după zăbrele
În mlaștina fără deschideri, propice pentru izuri grele;
Nu s-a văzut deasupra zării, virtutea n-a pătruns privirea,
Iar nuferi n-au crescut în preajmă, căci s-a-mpietrit în noi simțirea.

Mereu ne-am afundat în mâluri, n-am deschis aripi către stele
Să știm ce este-n largul lumii, nu doar să lustruim podele;
Chirciți fiind în ignoranță ori impregnați în falsitate,
Spre rațiuni nu mai accedem, ci doar spre răni nemeritate.

Regimul morții sociale, în care individul piere
Furat de merite și drepturi, condamnă lumea la tăcere:
Nicio durere nu se-aude, niciun suspin nu se-ntrevede;
Nu-i cine să te înțeleagă, orice ai spune nu te crede!

Da, numai dacă lauți tagma: minciuna, necredința, spaima;
Dacă slujești nemernicia și dacă duci prostiei faima,
Înveșnicind megalomanii în patimile de putere,
Abia atunci capeți valoare - de lingi otrăvuri cu plăcere!

Nu îți e dată înălțarea, ci doar ambiții nesfârșite,
Fără vreo cale de izbândă spre libertăți întrezărite,
Urmând să-ți pângărești ființa, hrănindu-te cu nepăsare
Și proslăvind hâda Putere și nebunia ce o are...

V
Îndepărtat de țară suferi, cu noi de-o seamă, laolaltă:
De-acolo, multe răni ne vindeci și, rege, viața Vă tresaltă
La tot ce-nseamnă România căci nu Veți uita jurământul
De dăruire și credință până Vă Veți afla mormântul.

Știm că exiști, ne ești chemare, simțim un sprijin mai puternic
Să putem trece de teroare, să credem în Atotputernic
Și să găsim în noi tăria de-a relua firul de viață,
Rupând zăgazul închisorii printr-o decizie semeață...

Gânduri limpezi lumea o străbat și se aprind nădejdi mocnite,
Se iscă-n conștiințe-ndemnuri, se desfac aripi ținute,
Viața de dincolo de viață pulsează în Suflare nouă
Și se trezește Omenirea din noaptea seacă, fără rouă.

Popoare adâncite-n spaima unui veac plin de întristare
Privirile au dus spre ceruri și s-au desprins din încleștare,
Clădindu-și brav o altă soartă, se redescoperă pe sine,
Își șterg izvoarele de lacrimi și ard doctrinele-asasine.

Și noi, românii, mai amarnic, ne-am răsculat cu flori în mână,
Dar am căzut pe caldarâmuri și ne-a curs sângele-n țărână;
Și-au stins seninul din privire tineri ca îngerii din slavă,
Căci n-au mai vrut ca viața pură să și-o scufunde în otravă:

A umplut străzile de oameni o invocație divină,
Ei evadând în libertatea ce-a prins în suflet rădăcină;
Un singur strigăt fiind țara, de groază au fugit tiranii,
Că-n toată bucuria lumii vedeau c-ar fi erupt vulcanii...
O, zi de vie regăsire! Ne-am pus nădedjile în tine
Să reclădim iar România și, înălțând-o din ruine,
Să îi redăm iubirea noastră, s-o vindecăm de aspre rele
Și s-o slujim cu-nflăcărare, și s-o gătim în colb de stele...

Au apărut însă lacheii, Securitatea, profitorii
Și-a fost să înfruntăm iar moartea, iar izbucnirile terorii;
Diversiuni, minciuni și gloanțe; alarme, teroriști, tortură
S-au aruncat asupra noastră precum fosta nomenclatură.

Și nu au altă înzestrare decât să fure-o răzvrătire
Ca să păstreze privilegiile din zilele de asuprire
Și să preia noile frâie, căci nu vor *să se întineze*
Valorile socialiste... Orice schimbare să stagneze!...

VI

Când Revoluția Română în suflet ne-a aprins lumină,
Iar pe nădejdi ne-au crescut aripi, credeam că cerul ne domină...
S-a năpustit însă la cârmă o nouă șleahță comunistă,
Jurând că am scăpat de chinuri - că nici n-au fost, rău nu există...

Dar ne respinge Europa: oricât ne-ar fi glasul de tare
Și afișăm bune intenții, nu ne dau faptele crezare;
Mimăm că vrem democrație și despărțire de minciună,
Dar denigrăm libera lume și lăncezim ca-n văgăună.

Diversiunea e la modă, iar bârfa flutură pe stradă,
Sunt defăimați străbunii țării și a eroilor pleiadă,
Se vâra-n minți nevinovate otrăvuri și păreri perfide;
Tot ce-a fost bun și de valoare să pară rele și stupide.

Istoria e pângărită cu împlinirile de veacuri,
Partidele de avangardă sunt ponegrite - grele-atacuri,
Să credem că acum ne naștem - ei fiind întemeietorii
Creați de zbaterea revoltei - s-au definit: biruatorii!

Tu, Rege, însuși ai fost ținta cea mai lovită de insulte,
Considerându-Te pericol, cu gânduri rele și oculte,
De spaimă că reiei puterea care, de drept, îți aparține,
Iar impostura lor dispare cu-nvinuirile meschine.
Dar Ați trecut peste opreliști, simțind chemarea noastră vie,
Iar dorul Tău de regăsire ne-aprinde inima - făclie;
S-a strâns mulțimea - să Vă vadă și să-nțelegeți că Vă-așteaptă
Definitiv să fiți în țară - o-ncurajare sfântă - dreaptă!...

Sunteți aici, din nou acasă; măreață-i clipa, Maiestate!
Căci Domnul chiar prin țară umblă spre marea Ta seninătate;
Te poartă-n suflete românii și ochilor nu dau crezare
Când îți revăd înflăcărarea, când le reiei îngrijorarea.

Suntem pătrunși de triste gânduri - Îți este greu, noi știm, și ție
Când ne conduce impostura ajunsă-n frunte prin hoție,
De ne-nvârtim în idei false, iar de dureri nu ne desprindem;
Respins e actul de dreptate - de vechi apucături depindem...

Nu ne apropiem de viață și ca-n cochilie ne zbatem;
Lipsind gândirea de-nălțare, spre libertate nu răzbatem;
Ai nimănui pe lume suntem, închiși în noi, săraci și singuri,
Amenințați de negăsire, împinși de neputință-n ringuri.

Spre cine să ne ducă pașii să cerem sprijin și frăție,
Când ușile ne sunt închise neprezentând garanție
Că punem stavilă erorii de a nesocoti trecutul
Și-a agita idei înguste că suntem totul și-nceputul...

VII

Venim la Tine, Mihai, rege, că-li este voia la-ndemână,
La adăpost să fie țara și-n urmă să nu mai rămână,
Să îi ajuți, pe ei, Puterea, de-a cucerii spiritul zilei,
Să trecem peste-napoiere, să ștergem lacrimile milei...

Revine regele în țară, că-i dragostea Lui cea mai mare,
Și-asumă doruri și răspunderi, pătrunde-n lume cu mirare,
Bate la porți, deschide gânduri, în numele nostru vorbește:
Toți diplomații, toți monarhii speranță-n inimi ne trezește...

Cât de senin înfruntă veacul și tot ce a născut durere:
Fug detractorii săi înlături - parc-am trăi reînvierea;
Mare putere de iertare poate avea numai un rege:
Pășește pe pământul țării și în genunchi se reculege:
Nu-mi da, Părinte, bucurie: de-ajuns îmi este mulțumirea
Că-mi văd Poporul iarăși liber - prin el îmi aflu izbăvirea;
Nu-mi odihni vreodată grija de a-i vedea fruntea senină
Și nu-L certa pentru vreo faptă, căci pentru toate eu am vină.

Dă-mi mie orice suferință, pe El însă Ține-L departe;
A Lui este Eternitatea - eu să-L slujesc, atât dă-mi parte!
Să-L știu, din nou, pătruns în lume și înfrățit cu alte nații -
O armonie de popoare cu-aceleași rosturi și vocații...

Mihai Întâi de România, la față se înseninează:
Țara-i chemată să pătrundă în lumea-n care ea cutează
Să se considere o fiică de libertate iubitoare,
Mândră de originea ei sacră și-n Soarta ei nemuritoare.

Se împlinește Năzuința - însăși Istoria se-nchină,
Ne stingem lacrima din suflet, încrederea iar ne anină...
Nu vom ști, poate, niciodată îndurerata-ți dăruire;
Primim ce credem că-i *al nostru*, uităm de jertfa Voastră, Sire!

Menirea vieții Tale-i scrisă în sacrificii personale
Și-n dureroasa nedreptate a necredinței mondiale;
Nu Te mai temi de suferință, e goală cupa cu otravă;
Senin, desfizi Destinul vitreg și Îți porți crucea Ta spre slavă!

Neliniște

Venind, oftând, dintr-un alt secol, neliniște, mă lupt cu tine,
Căci tu nu-mi lași pacea în suflet și veșnic îmi produci suspine;
Tu dai năvală orișunde aș vrea să-mi definesc puterea
Și-mi devastezi cugetul liber, făcându-mă să simt durerea.

În orice faptă-mi ești prezentă, chiar te strecoari prin sentimente,
Pătrunzi în gândurile-ascunse, în vis și-n clipe confidente,
În poezii îmi faci ravagii: pui rimele la îndoială,
Iar versurile șchiopătează și trag concluzii cu sfială.

Te simt și-n orele de tihnă cum te agiți nemulțumită
Că-mi părăsesc chiar și Pegasul, fără să-mi chem muza iubită
Să cânte grav din a mea liră și să îndemn la luptă cruntă
Contra urâtului nemernic care prosperă și ne-nfruntă.

Nu-mi dai răgaz nicio secundă, de te confund cu Infinitul ;
Cu tine îmi încep lucrarea, cu tine îmi brodez finitul;
Chiar dacă vântur optimismul, ești Universul meu de teamă
Și-ți lași rigida ta amprentă să-mi zgâlțâie ce iau în seamă.

În dragoste ești gelozie, în biruință-prăbușire;
Cu cât sunt mai sigur de mine, atunci n-am nicio izbăvire;
O lungă viață de izbândă, în care-am izbutit prin trudă,
Tu o prefaci într-o-ntâmplare și o induci să mă excludă.

Din cele mai frumoase vremuri, din bucuria-nfăptuirii,
Căci totdeauna vezi defecte și dai frâu liber șovăirii,
Punând, alături de ce-i bine, toată urgia de păcate,
De regândesc, a câta oară, la adevăruri nemascate...

Neliniște, ești o povară; neliniște, ești o minune:
Cu tine nu simt fericirea, prin tine vreau perfecțiune;
Prin tine cugetul respiră, cu tine freamăt de simțire;

Fără de tine nu sunt slobod, prin tine sorb nemărginire.

M-ai ajutat să văd, să judec, să nu mă-ncânt orice fală,
Să cântăresc ce mi se spune, să deslușesc ce e spoială,
Să dau minciună la o parte când se ivește-nșelătoare,
Să nu cred lauda de sine, să fug de dogme trădătoare.

Ca o patruză ești prezentă atunci când adevăru-l caut
Și îmi veghezi cărarea vieții - de răutăți să fiu precaut,
Să nu le-accept îndemnuri false, să nu mă-ncânt strălucirea
Ori amăgirile perfide și tot ce vatămă trăirea.

Îmi porți de grijă totdeauna când vezi că mă îmbăt cu vise
Și îmi pui semne de-ntrebare gândurilor nedecise,
Mă potolești și de-s prea iute ori înalt ode izbucnirii
Și nu-mi lași patima să zboare peste zăgazurile firii.

Mă-ntreb: ce vrei tu de la mine? Ești oare viciu sau virtute?
Din viața mea ești nelipsită; vreau să rămâi, dar spun și: du-te!
Când îmi ești de folos temeinic, când fără rost îmi tulburi clipa;
Tu-mi ești cea mai bogată stare - de mulțumiri tu-mi ești risipa!

Cum îți convine te amesteci în bucurii, tristeți sau gânduri,
Îmi inversezi logica faptei și-n scrisul meu te-ascunzi prin rânduri;
Ori felul meu nu îți convine de-mi pui pe gesturi stăpânire,
Pe ce visez, pe ce mă-ncântă, pe-ncredere și pe iubire?

Tu te confunzi cu mine însumi, căci din ființa mea faci parte,
Ca un alt simț al existenței, imparțial, distant, aparte
De orișice trăiri ușoare, care ne-afundă-n mulțumire
Și niciodată nu ajungem să ne trezim din amorțire.

Tu ești originea prestanței, a patimii și-a întrebării
Și chiar de nu poți da răspunsuri urmezi suișul afirmării;
Nu lăncezesc în umilință și nu mă-ngrop în niciun viciu,
Deslușesc fapta de dorință și pasiunea de capriciu.

Neliniște, ai două inimi: când mă îndrept către-nălțare
Una-ncetează să existe - pulsează cealaltă-nșelare,
Iar de sunt trist, învins și singur re-nvie una, alta tace
De tot mai mult mă pierd, amarnic, în tirania ei rapace.

Ești un pericol, uneltire; dispari mai repede din viață;
Nu-i tulbura desăvârșirea cu firea ta - ești o paiață!
Te crezi un sculptor de Destine, chiar un profet, o-nțelepciune!
Dar n-ai nimic blând și cucernic; în visul alb ești un tăciune!

Pretinzi că ești nepartizantă, dar îmi distrugi melancolia
Și uragane-mi trec prin suflet, iar din furtuni culeg pustia;
Pleacă definitiv și grabnic! C-altfel am să comit o crimă
Și-am să o fac fără regrete, căci pentru tine nu am stimă!

Să-mi ocolești în veci ființa: de mă-ntâlnești, tu să treci strada
Făr' să cutezi să-mi spui vreo vorbă, căci fiarelor, zău, vei fi prada.
O, de-aș scăpa de vechi rețineri, de cicăleli, de cumpătare,
De toate slovele-mpotrivă la orice faptă ori favoare!

Să fiu și eu odată singur, să nu-mi stai ca un ghimpe-n spate,
Să n-aibă cugetul opreliști, să n-am păreri asediate
În fortăreața temătoare a adevărilor sacre,

Ci doar ideile de-o clipă în fala lor să mă consacre.

Adio, căci mă simt puternic, distins, comod, fără complexe,
Îndepărtat de acuzare, stăpân pe gând și pe reflexe,
Plutesc deasupra vremurilor, nesocotesc argumentarea,
Dețin trufia siguranței, mă fericește izolarea!...

În brava zbatere a lumii spre biruință și-nălțare
Pe nicio cale nu mă aflu, n-am rostul meu, nici încântare;
Unde mă duc, ce dor mă poartă, de ce nu scap de umilire,
De-atâta rău ce mă-nconjoară ? O, ce cumplită rătăcire!

O blasfemie - o insultă în mine străjuiește surdă,
Ca și o pacoste tirană, ca o pățanie absurdă,
Ce-mi pustiește ființarea și strică firii echilibru,
Dând înțelesuri strâmbe vieții, iar demnității fals calibru.

Privesc în urmă existența: sunt ancorat în zile-aprinse,
Mă lupt cu răul, cu urâtul, am idealuri neînvins,
În piept la orișice durere, scriu și visez desăvârșire,
Neliniștea mi-e stare pură: mă-nalță și îmi dă-mplinire.

Prin ea am dialog cu lumea, este-o virtute-nvidiată,
Căci freamătă de datorie cu demnitate nepătată,
Dar, azi, m-am lepădat de sine-a-i și mă scufund în amăgire,
Orice valoare mă reneagă și pier umil în grea neștire...

Nu pot să mai privesc-nainte, la matca mea mă voi întoarce,
Voi regreta mult rătăcirea și lacrimi inima va stoarce...
Neliniște, mi-ai fost o lume nemărginită în visare;
Vreau să mă ierți, de se mai poate, nu vreau să mor în nepăsare...

Am să renasc ca din cenușă, îmi vindec răni închipuite,
Nu las orgoliul, nici prostia să-și facă veacul fericite,
Că-mi dai, neliniște, tărie să nu mă-mbăt cu false visuri,
Să nu mă urc pe culmi trufașe și nici să zbor către abisuri.

Neliniște, rămâi cu mine; cu tine viața-i mai intensă,
Desăvârșirii-i dai o șansă, erorii îi aduci ofensă,
E bucuria mai curată, gândul mai clar, trăirea vie;
Pui frumusețe în simțire și-n cugetare armonie.

Îmi dai, neliniște, putere când îmi verifici caracterul
Și-mi controlezi orice pornire, stându-mi de veghe ca străjerul
Atent la orice dușmănie ce atentează la persoană,
Alunghi tentații înrăite de parcă ești Sfântă Icoană!

Predeal, dec. 2002

Sunt supărat numai pe mine...

Sunt supărat numai pe mine: nu are lumea nicio vină

Pentru eșecurile care viața frumoasă îmi dezbină;
Nici veacul meu de năzuință nu îl acopăr cu păcate,
Nici școala, nici comunitatea nu pot fi cele implicate

În lipsa mea de fermitate față de rele și de Soartă,
Că n-am pretins un trai mai sigur - de amăgiri să mă despartă;
Au fost dureri, urgii și crime prin vremurile oropsite,
În care-am rătăcit nesigur de clipele ce-mi sunt ursite.

Nu m-am luptat cu acești Demoni contemporani cu mine însumi;
Neavând puterea răzvrătirii, m-am consolât mai mult în plânsu-mi;
La rău, la forță, la durere nu am răspuns cum se cuvine;
M-am adâncit în meditații, chiar de-am strigat că-i o rușine

Ca-n secole civilizate să ne domine răutatea,
Dogmele false, fiara morții, minciuna, teama, nedreptatea;
N-am găsit arme potrivite, nu am avut înțelepciunea
Să stăvillesc neomenia și ura ei - putreziciunea.

O dăruire grea - de jertfă, curaj, dârzenie, voință
Mi-ar fi permis să fiu un altul - ar fi fost căi de biruință;
Virtutea pură-a suferinței nu-mi cuibărește deloc viața:
Nu am zburat spre necuprinderi ca ciocârlia dimineța!

M-au ispitit comoditatea, gândul boem, viața ușoară;
N-am ținut cont de sfaturi bune sau de vreo-nvățătură rară,
Pentru-a-mi ciopli drept caracterul și a-mi desăvârși ființa;
Indiferența, ignoranța mi-au fost aproape - neputința!

N-am prea chiulit de la eforturi, nici de la muncă, iar la școală
Știu că *am pus mâna pe carte* să nu rămână mintea... goală,
Dar nu-i destul să-nvingi în luptă, mai trebuie o jertfă sfântă:
Tărie să suporti înfrângeri - cu Iadul să te iei la trântă!

Să fi fost laș ori nestatornic? Mi-a picurat în suflet vidul
De a mă prăbuși în teamă și a sorbi restriștei blidul,
Fără vreo șansă-a regăsirii? Ar fi cumplită și nedreaptă
Această viață irosită - nicio deosebită faptă!

Mi-aș fi dorit să fiu puternic, viteaz, erou pe baricade,
Spirit lucid, poet sensibil, să-nchin iubirii serenade...
Să fi cântat în versuri pure, ca-n nesfârșite festivaluri,
Intensitatea de trăire a nobilelor idealuri!

Nu doar dorințe și iluzii să-mi populeze existența,
Ci împliniri demne de stimă care ținesc taina, esența,
Liniștea rosturilor noastre, sacralitatea, nemurirea
Și toată zbaterea profundă ce ne zeifică trăirea.

Spre-a fi putut acestea toate și încă visuri nezărite,
Mi-ar fi fost necesară trudă, har și simțiri nepotolite;
Să fi-nțeles la timp chemarea, să fi sperat fără-nctare;
De câte ori mi-am frânt avântul - să fi-nsemnat doar o-ncercare!

Și vreau acum cu versuri șchioape să defilez prin lumea largă,
Spre a-mi expune târziu fala - iluzii ce or să se spargă
De zidul ce-l ridică-n cale tristețe valuri - grele chinuri
Ce ne sfințesc, vai, Omenirea și o lipsește de seninuri...

Știu că ținesc mult prea departe decât i-e dat făpturii mele

Și că mă-nalță-nchipuirea către ambiții infidele,
Dar nu mai pot de-acum să caut drumul de a mă reîntoarce
La alte șanse ale vieții și rosturi mari să mă remarce...

E drept, că mi-a trecut prin minte, că s-or găsi niskaiva critici
Să-mi cântărească adevărul: aprigi, acizi și analitici,
Ei să citească-n mine gândul curat și, sincer, fără teamă,
Închinat oamenilor simpli și-nfăptuirilor de seamă.

Dar, ca-n atâtea alte cazuri, aceste cugete alese
N-au timp să se coboare-n stradă, căci cărțile sunt mult prea dese,
Chiar prăfuite și uitate sau, cum spun ei, fără valoare,
Iar tu, sărmane poet vajnic, dispari în rece nepăsare...

Să fi sfidat această stare prin forța cugetului sprinten
Și-n coastele indiferenței să fi înfipt un iute pinten,
Zburând, ca zeii, peste rele, zvârlind pe oameni apă vie,
Secând fântânile-otrăvite, punând în suflet poezie!

De aş trăi să văd că lumea de răutate e scăpată,
Că nedreptatea e sfârșită, iar sărăcia spânzurată,
N-aș mai dori să-mi depăn gândul, să-l înarmez cu libertate
Și-n versuri pline de revoltă s-aprind idei adevărate;

Aș sta cuminte lângă casă, aş juca table cu vecinii,
M-ar ispiti telenovele, aş uda rozele și crinii,
Pe stadioane des m-aș duce, închinând sportului o odă,
Iar binelui i-aș pune steaguri și viața mi-ar părea comodă...

Să am asemenea pretenții, eroarea, sigur, mi-apartine;
Cum de-am crezut o neghiobie că ale vremii chipuri fine
Ar putea oare să se-apele, fără să riște-o înjosire,
La plebea scribilor extatici ce au cu veacul învrăjbire?

Și-ar compromite chiar prestața, vechi obligații, viața nouă;
Desprinderea de sfere-nalte ar fi ca fuga de pe ouă
A cloștii care o să scoată nu simpli pui, ci pui de aur,
Căci n-au idei să risipească; în minte au numai... tezaur.

Eu sunt cel rătăcit prin viață și vreau ce nu îmi aparține;
Această lume-i pentru dânșii: lor veșnicie se cuvine,
Pe când eu sunt doar o ființă menită-n veci să nu mai fie,
Să nu las nicio vorbă-n urmă, să nu încap în galaxie!...
Predeal, dec. 2002

Ce am făcut...

Ce am făcut pe-această lume și ce speranță mă conduce
Spre împliniri și idealuri? Ce-nvăpăiere mă seduce
Să-nchin o clipă Omenirii? Sunt demn de-ncredere divină
Ca-n truda mea să depun suflet eliberat de orice vină?

Mă judec fără încetare: *m-acuz* de fapte și de gesturi,
Sunt avocatul vieții mele; pretind valoare nu doar resturi!

Nu cântăresc, nu strâng în şubler şi nu pun rigla pe planşetă
Pentru a-mi măsura lucrarea, căci ea-i tăcută şi discretă;

Nu se înscrie-n parametri, în standarde obligatorii
În care-aportul poate-i minim, ascuns prin multe accesorii;
Neavând o limită, o scară şi nici lumină, nici culoare
Nu ştiu să îmi pronunţ verdictul, iar stăruinţa mea dispăre...

Ca să-mi apreciez fiinţa, cuvântul spus şi poezia,
Eu fac apel la frumuseţe, rog adevărul, armonia;
Mă folosesc de bucurie, de sentimente şi virtute,
De idealuri, libertate, de taine-n suflet încăpute;

De liniştea ce mă cuprinde ori de revolta ce m-apasă;
De nedreptatea ce mă arde, de înjosirea dureroasă
La care e supusă lumea; şi mai țin cont de suferință,
Chiar de erorile umane, de așteptări şi de credință;
De chinurile unui secol, de nebunie şi de ură
De tot ce-n inimă ne strânge durere, patimă şi zgură.
Orice părere iau în seamă: un infinit, parcă, de raze
Se proiectează peste gându-mi, lăsând amprente-adânci pe fraze...

Din nesfârşirea de impresii îmi construiesc închipuirea
Cea mai fidelă existenței şi îi dau viață şi iubirea;
Din harul meu ia răsuflare şi din dorinți nemărginire,
Iar din neliniști şi din jertfe soarbe avânt şi nemurire.

Ce greu este să îmi fac singur rechizitoriul, apărarea;
Să nu fiu mulțumit de mine ori să îmi laud înzestrarea;
Să cred că spun ceva destoinic merit în veci să dăinuiască
Sau, dimpotrivă, sorții mele nu îi e dat să se-mplinească.

Sperând să îmi fac drum în artă, dând străluciri unei vocații,
Ajung de-a mă minți eu însumi c-aș fi în ale muzei grații,
Iar, alteori, cred că-i zadarnic orice intensă încercare
Şi doar iluzii îmi fac singur - e ca un vis fără chemare.

Acesta-s eu: spun ce-am pe suflet şi sufăr pentru fapta bravă,
Crezând c-am datorita sacră s-o prețuiesc, s-o-nalț în slavă,
Iar dacă lacrimi ei i-ar curge şi i-ar fi răul împotrivă,
Să-i sar în ajutor cu mintea şi cu credința, deopotrivă.

Nu ştiu altfel de comportare: mă dăruiesc cu-nfrigurare
Acestei pasiuni ardente, cu orice risc, fără-ncetare
Şi nu țin seama de opreliști, de ironii, loviri sau ură,
Purtându-mi fericit povara, de-o simt ca pe-o fărâmitură...

I-nchin iubirea mea deplină şi îmi leg rosturile vieții
De pura ei desăvârşire, precum nădăjduiesc poezii,
Fiindu-mi vis, dor şi-nălțare, cristal de gând, lumini de ceruri,
Neliniște tulburătoare, credință-aprinsă şi misteruri...

Rezum orice la poezie, chiar suferința mă inspiră,
Toate-nțelesurile lumii doar către acest scop conspiră;
Nu mai contează îndoiala că nimeni nu mă înțelege
Ori că nu ştiu să-mi depăn gândul ca visurile să-mi dezlege.
Sunt mulțumit că doar particip, ca un sportiv, în lunga cursă
Către o zare-a dăruirii - chiar de nu-nving... calca-i parcursă!
O fericire fără seamăn mă stăpânește cu putere,
Că-mi este dat să simt în suflet Cuvântul ca o înviere,

Să-mi spun, în stilul meu, iubirea și-n felul meu să pot a plânge
De câte ori lacrima strigă, iar inima aprig se frânge,
Nu după vicii și desfrâuri, nici pentru glorie ori avere,
Ci pentru lipsa unui zâmbet, pentru neviață și tăcere;

Pentru cumplita oprimare ce-a ars un secol în neștire,
Pentru acei copii ai străzii care-au pierit în răzvrătire
Și pentru viața stăpânită de sărăcie și de ură,
Precum și de aceia care seninul din priviri ni-l fură.

Vă mulțumesc, vouă, durere, neliniști, neîmpliniri, prigoane
Că m-ați făcut să mă cutremur de silnicii și de canoane
Și n-am avut neșansa lașă a nepăsării, a orbirii,
Ci m-am slujit de harul simplu al scrisului ori al vorbirii.

Am însemnat în mii de pagini gânduri aprinse - răzvrătite,
Îndemnuri la nesocotirea dogmelor seci și otrăvite
Și-am așternut țol cald de visuri, demne virtuți, glorie creștine,
Nemuritoare idealuri, străbune vreri, idei senine.

Că n-am putut mai mult, mai bine, e, poate-o-ngăduință sfântă,
O limitare de zidire, o luptă hărăzită-nfrântă;
În sinea mea mă simt puternic, nu-mi reproșez indiferență,
Iar de-mi doream desăvârșire o intuiam ca Providență.

Îmi iau rucsacul la spinare și duc spre lume manuscrise
Cu toate gândurile mele, cu năzuințe și cu vise,
Le-mpart la oamenii din cale, la cei ce-s triști, fără putere,
Cu chipurile disperate de sărăcii și-napoiere;

La toți ce-au cunoscut teroarea și biciuiți au fost de soartă,
De comuniștii fără suflet, cu paranoia lor deșartă,
La cei lipsiți de libertate închiși sub fixe carapace
Și obligați să nu gândească, precum gângania-n găoace.
Le las deplină măturie, cu multe fapte probatorii,
C-au fost manifestări barbare ce ne-au întors în preistorii;
Să nu se uite niciun țipăt, niciun suspin din închisoare,
Nicio durere fără cruce ori sufocată disperare.

Nu are rost să-mi fac probleme de spun ce-i bine - rău de scriu;
Căci m-am slujit de adevăruri - fără de ele - ar fi pustiu;
N-am tolerat în jur eroare, nici lingușirea, nici minciuna,
Iar nedreptatea mă intrigă și răzvrătirii-i pun cununa...

Ca un oftat mi-a trecut viața și ca o sacră rugăciune:
Mi-a fost decis să iubesc lumea și să-i doresc perfecțiune;
M-a fericit această vrere și, chiar de-am plâns când n-a fost bine,
Nu am cerut favoruri proprii, ci doar iertare de la... Tine!

Predeal, dec. 2002

Rechizitoriu

Vai, suflete nefericite!Vai, cugete persecutate
Ce nu vă regăsiți ființa și așteptați încă dreptate,
De unde absorbiți tărie, ce crezuri v-au păstrat credința
Că veți mai fi odată liberi, smulgând din inimi suferința?

Ați cunoscut durerea țării, coșmarul ocnei și constrângeri,
Mari tragedii naționale și-ați suportat, ca niște îngeri,
Mârșave chinuri, degradare, gânduri senine cotropite
Și toate idealurile cu-al vostru sânge-au fost stropite.

Voi ați fost ruți cu dușmănie, ca pe-o urâtă mătrăgună,
Din pragul vieții viitoare de o năpraznică furtună
A nebuniei sociale ce-a stăpânit secolul jalnic
Și-ați îndurat Iadul, urgia împinși de un regim prădalnic.

V-ați confruntat cu răutatea, cu frig, cu foamete, cu boala,
Cu pușcării întunecoase, cu suflete negre ca smoala;
Ca robi vă prăbușeați de muncă, iar la Canal ați plâns pământul
Și-n Baltă vă-necați în lacrimi... Oriunde-ați implorat Preasfântul!

V-au ars cu fieru-mpotrivirea, cu biciul v-alina durere,
Căci nu vă considerau oameni... erați un nimeni în cădere
Ce n-avea dreptul lui la viață, nici la speranță, nici la rugă
Ori la favoarea umilinței pe care-o are orice slugă.

Erați elita națiunii ce trebuia grabnic ucisă:
Să nu-i rămână nicio urmă, să-i fie viața grea nescrisă,
Să nu-și transmită forța, fala, mândria de odinioară -
Iubirea de trecutul falnic și dragostea pură de țară.

Purtați cu voi nădejdea vie în propășirea României
Spre culmile de libertate și-n întronarea veșniciei
Peste hotarele străbune și peste plaiurile sfinte,
Că nu vor fi nicicând cedate și vor fi pururi jurămintele.

V-au strâns de pretutindeni găzii: din școli, din sate, din armată,
De prin biserici, din orașe, oriunde-ați fost v-au făcut gloată;
V-au nimicit casa, copiii, rudele bune și părinții;
V-au devastat cugetul liber și-au ros din voi vrerea cu dinții.

V-au pustiit sufletul mare, v-au stins trecutul și prezentul,
Strivind haini orice idee ce-ar fi nesocotit momentul,
Ca din ființe-ale credinței, cu spirite nemuritoare,
Să nu mai știți nici cine sunteți, să n-aveți doruri, nici chemare.

Prin ce minune viața voastră nu v-a lipsit de-a sa-nzestrare,
De nu v-a părăsit voința? Căci n-aveați drept de apărare,
Nici să gândiți o răzvrătire, nici să oftați înspre icoană;
Doar să muriți, fără de cruce, ca o pierdută lighioană!

Și, când a fost ziua cea sfântă, a Revoluției Române,
V-ați închinat plini de speranțe, crezând că-n urmă vor rămâne
Pietrificate în țărână toate durerile trăite,
Orice unealtă a trădării și toate haitele-nrăite.

De criminali ai conștiinței și ai ființei fără vină,
De activiști loviți la minte de o doctrină asasină,
De toți lingăii fără școală, de securiștii răi din fire
Ce au înfricoșat o țară și-au amuțit-o în neștire.

Dar n-a fost jertfa celor tineri să împlinească năzuința;
Nimic din așteptarea lumii nu și-a-ntrupat făgăduința;
O cârdășie de nemernici au stăvilat orice schimbare,
Otrăvind iarăși adevărul, slujind regimul de teroare.

Și, dintr-o dată, voi, cei vrednici, mari patrioți, eroi ai țării,
Ați devenit dușmanii aprigi, potrivnici vremii și-nălțării,
Fiind înlăturați cu forța, prin uneltire și minciună,
Din orice faptă socială, din baricade, din tribună,

Să nu se știe adevărul, să nu puteți nimic a spune;
Voi să rămâneți muți, neoameni, ca într-o grea infracțiune,
Să n-aibă concurenți la cârmă, să fie singuri la putere,
Să nu explice impostura, să nu răspundă că-i durere!

V-au murdărit întreaga viață ce-a fost o pildă de victorii -
Oameni politici de valoare, tribuni împovărați de glorii,
Ca să păreți ca niște monștri cu fioroasă răutate,
Iviți să pârjolească țara și s-o lipsească de dreptate.

Au băgat teama în mulțime, ce, dând crezare făcăturii,
S-a atașat de înșelare, a acceptat sărutul urii
Și-a aclamat minciuna slută și împăcarea cu trădarea,
Pierzându-și propria-i speranță, domnind în țară nepăsarea.

Înută-n frâu cu amăgire, plebea sărmană-i manevrată
După dorințe egoiste și năzuință deformată,
Slujind doar scopurilor hâde a-mbogațirilor trufașe,
Ce-au întronat hoții, corupții și propășirea clicii lașe.

Mulțimea știe doar ce-i foamea și sărăcia-nfloritoare,
Ucis i-i dorul de dreptate, de adevăr și bunăstare:
Demult ea nu-și mai schimbă straiul, de sărbătoare nu mai știe;
Se mulțumește cu fărâme și-a renunțat la bucurie.

Crede că-i este dată Soarta să nu-și găsească alinarea,
Să nu mai spere, doar să-ndure tot ce dă vremea - înșelarea,
Ba chiar să creadă că-i datoare față de gesturi vagi de milă,
Fără să poată a-nțelege că sunt făcute doar din silă...

A ajuns, biata Românie, să fie ultima-ntr-o nații
Și să regrete dictatura când își primea viața în rații:
Azi cerșetorii-s cu licență, pensionarii plâng pe stradă,
Copiii se ascund prin grote și toată țara este-o pradă

A profitorilor de luptă din Revoluția Română,
Ce s-au urcat perversi la cârmă și cu dorință rea, hapsână
De-a strânge-averi nerușinate... și-acum, se-mbracă în orgolii,
Își poleiește-n aur glasul, înveșnicindu-se-n fotolii...

Aceiași bravi și vechi tovarăși visează iar la nemurire
Și nu se tem de răzvrătire, masca având altă zidire;
Mimează cum capitalismul o să ne-aducă bunăstare...
Dar, pân-atunci, ei, comuniștii, sângele ni-l sug mai tare!

O! Tristă țară, biată lume, voi oameni buni loviți de soartă,
Nu vă desprindeți de credință, căci ea-i tăria care iartă
Ce pătimiți, ce vă distruge, ce vă nesocotește traiul!
Prin ea veți cuceri speranțe, veți putea arde putregaiul

Care-a dospit neomenia și-a-nveninat simțirea blândă,
Lovindu-vă sufletul mare cu o demonică osândă;
Iubiți pământurile sfinte pe care-ați viețuit destoinici,
Ați depășit toți efemerii și-ați întristat destui războinici.

E vremea să opriți dezastrul, înșelăciunea să-nceteze:
Depuneți mărturia voastră, procese grave să urmeze
Spinoasa cale a dreptății, din grâu să-nlăture neghina,
Din cugete neadevărul, să afle cine poartă vina;

Să întocmiți rechizitoriul acestui veac lipsit de minte;
Chemați în boxa acuzării pe cei ce-au crime înainte
Și-nlăturați-i de la mese să-nvețe ce e mămăliga,
Că-n viață pâinea se câștigă cu capul ori cu săpăliga,

Nu doar expropriind pe alții, nu cu minciuna, nici cu parul,
Ci cu strădanie, cu cinste, cunoscând zbuciumul și-amarul,
Îndurând dreapta neizbândă, dar pricepând apoi povața
De-a urca drept cărarea vieții, brăzdându-ți doar onoarea, fața.

Voi sunteți victime și martori acestor aprige istorii
Și-aveți o sacră datorie să nu se piardă din memorii
Nicio cruzime săvârșită ori crimele nepedepsite,
Să nu se uite grozăvia, nici fapte nemărturisite.

Spuneți celor ce, astăzi, nu știu și generațiilor viitoare
Supliciul neamului nostru, barbara sa crucificare,
Când conștiința lui de sine, neapărată și lovită
Din milenara respirație pierdea vecie - chinuită

De faptele prostituate, de apatrizi și minți bolnave,
De ura ce-și crea virtute din schingiuri și crime grave;
Vorbiți, strigați în gura mare să se audă, să-nțeleagă
Toți surzii, orbii; Omenirea să nu-și uite această plagă!

Cei cu pecingine pe cuget să stea deoparte, să inspire
Blândețe, liniște, iertare și, poate, sfântă izbăvire,
De-ar mai găsi în ei vreo cale spre năzuințele umane,
Să-și lepede zgura din suflet, lăsându-și relele orfane;

A-ți recunoaște rătăcirea, infirmitatea, înșelarea
Îți dă speranța regăsirii - cu tine însuți împăcarea;
Sufletu-și poate afla seninul, oricât ar fi vina de mare,
Când te dezici prin lungi regrete, de vrei, cu-adevărat, iertare.

Instituiți, oameni de seamă, lustrația ca sfântă lege:
Omizile să nu se urce către coroanele dulcele
Și nu puneți lupii la stână și nici pungași la visterie,
La tribunale slugi umile ori securiști de meserie.

Desprindeți-i de lângă miere, nici arme nu le dați pe mână,
Nici în altare să nu intre, căci vorba lor este păgână;
Vedeți ce spun, ce scriu, ce gânduri ademenesc pe ocolite;
Venin strecoară-n conștiințe cu gesturi scump meșteșugite.

Nu-i mai lăsați să se târască spre rangurile sociale,
În Parlament, la guvernare, prin învârteli electorale
Să-și protejeze clientela afacerilor oneroase,
Să umilească cu pretenții și cu averi prea rușinoase.

Stau tupilați prin colțuri sumbre sau ies, din contră, la lumină:
Au bănci, ziare, fac donații, se vor artiști și chiar suspină
Spre glorie și nemurire, căci nu-și socot vremelnicia
De fapte și purtări fugare - cu tot ce i-a deprins trufia.

Dictează strategii și tactici ori fac politică de clanuri,
Împart industrii și câștiguri, își trag pădurile și lanuri
De partea lor, a neamurilor și-a celor ce hlizesc prin case
Răpite de la mari familii zvârlite-n beciuri negricioase.

Nu le e frică de vreo lege, nu dau doi bani pe-mpotrivire,
Pe suferințele umane, pe sărăcie și-njosire;
Cu mari puteri financiare supun, corup ori defăimează
Pe orice opozant posibil, până ce îl epuizează...

De văd cumva că se-nfiripă o cât de vagă bunăstare,
Iar lumea ar trăi mai bine, se năpustesc cu disperare
Să strângă dări, punând impozit pe tot ce fumează de viață;
Ce-ți dă c-o mână-ți ia cu două - să mai trăiești îți vine greață!

Din așteptare-n așteptare, din amăgire-n amăgire
Nu știe lumea ce să facă; s-a saturat de vitregire,
Mocnește de revoltă iară, răbdarea și-a pierdut măsura -
Presimți cum o cumplită forță își pregătește izbitura!

E datoria tuturoră, năpăstuiți ori nu de Soartă,
Să pună capăt împilării, de asupriri să se despartă,
Să-și judece schingiuitorii, să strângă-n lanțuri pungășia
Și să se-mpace cu trecutul, redând prestața și mândria.

Atâtor oameni fără vină, cu demnitatea pângărită,
Cu-ntreaga viață torturată și liniștea dezmoștenită;
Să-nlăture din lume ura și actul crimei de Putere,
Matrapazlăcuri din afaceri și arbitrariul ce ne piere.

Nimic n-aveți să vă susțină decât speranța și dreptatea,
Credința, suferința, teama, nenorocirea, bunătatea;
Toate-s chezașe la izbândă, cu ele-ați trecut Purgatoriu;
Vă sunt dovezi ori idealuri, deplin și aprig probatoriu

În fața judecății drepte și a răsplătei cuvenite,
Pentru lipsirea de iubire și îndurările trăite;
Nu aveți arme, bani ori forțe, nici bogății, pedepse, lege;
Aveți de partea voastră Cerul și harul sfânt să vă dezlege

De toate chinurile vieții, de secolul dușmanul firii,
De umilința existenței și ciuma roșie-a gândirii,
Ce-a-ndurerat întreg Pământul și a nesocotit ființa
Desprinsă din Suflare Sfântă să-și mântuiască suferința;

Nu să se-ncumete că-i tare în spirit și-n nemărginire,
Împotrivindu-se iubirii, negând orice înfăptuire;
Aduc în lume unii haos și-n cugete porniri rebele,
Iar cu intenții criminale din oameni buni scot mari lichele:

Să-i vezi atent cum se înfoaie c-ar fi creați să dăinuiască,
Cum pun orgoliul drept onoare și se pornesc să poruncească!
Lacheii-n jurul lor aleargă să le zeifice purtarea:
Adoră moftul, plecăciunea, omagiile, închinarea!

Stau trepădușii la răspântii să le păzească umbra demnă -
Chiar de-și preumblă pantalonii, prezența lor este solemnă...
Căci sunt persoane destinate, prin providențe epocale,
De soarta noastră să se-ndure și de probleme... mondiale!

Aceștia-s indivizii falnici răspunzători de împietrire
În vremurile de urgie și-napoiere în gândire;
Ei sunt prădalnici de vise, prin ei durerea se-ntrupează
În viața ce-o avem-nainte, într-o sinistă ipostază.

Cameleoni de conjunctură, cu pudră multă-și dau pe suflet
Și farduri dichisesc pe față, să pară că au alt răsuflet,
Că sunt alături de mulțime și îi susține interesul...
Chiar viața spun că ei și-ar da-o, ca să-i asigure progresul!

Când voturi vor să îi câștige au triluri pe vârful de limbă,
Jurând, a nesfârșita oară, că-n țară traiul greu se schimbă,
Că, în sfârșit, cu ei la cârmă va curge laptele și mierea,
Și aur vor purta iar munții când vor reînnoi puterea...

Sunt siguri astfel de izbândă, căci au experiență vastă:
Minciuna i-a slujit tot timpul ca slugă intimă de castă;
Cu ea a înșelat poporul, cu ea a înălțat osândă,
Cu ea a prăbușit speranțe și țara au putut s-o vândă;

Și cum i-au ridicat statuie, le stă oricând la îndemână,
Se plimbă printre vorbe bune, se-mbracă-n alb precum o zână,
Dar te servește cu otravă ca o perversă vrăjitoare,
De vei fi somn al conștiinței, în timp ce adevărul moare...

Mai au și alte arme-ascunse acești dușmani ai cugetării:
Arginți, medalii, portofolii, vile în munți, de-a lungul mării,
Funcții cu lefuri princiare, dulcegării prin ambasade,
Consilieri fără motive și-orice care se poate roade...

O cârdășie-ntrepătrunsă în toate sferele înalte
Organizată-i mafiotic și nu-i dispusă să tresalte
La niciun zbucium al mulțimii, la niciun plâns, la nicio crimă,
Căci, din castelele de fildeș, nemulțumirea o suprimă!

Sfidează buna-cuviință, căpătuiala-i opulentă,
Te zgârie cu incultura, cu vrerea lor impertinentă,
Infatuală și vulgară, cu gândul ros de urâciune
Lipsit de arderile sacre, de-ndemnuri și înțelepciune.

Nimicnicie doar imploră: putere, vicii, desfătare
Și-i fericește silnicia față de cinste și onoare,
Față de oameni, de nevoie, de idealuri și de doruri,
Față de orice sentimente înnobilate de fioruri.

Lumea le pare doar o sclavă lipsită de vreo năzuință,
Inaptă să-și înfrunte soarta, atrasă de nechibzuință,
Preocupată de nimicuri, doar de distracții și de... burtă,
Ușor de amăgit cu fleacuri și cu o existență scurtă...

Tu, lume tristă, ne-nțeleasă, auzi-ți propria chemare,
Nemuritorului tău freamăt dă-i slobod zbor spre înălțare,
Întâmpină-ți Destinul vitreg și frânge-i grav nesăbuița,
Ce-ți desconsideră virtutea și îți înăbușă ființa;

Fă-l să priceapă sensul vremii, înaripatele prefaceri
Ale dorințelor umane - sublime faceri și refaceri,
O permanentă dăltuire a rosturilor și a vieții -
O despărțire de-ntuneric pentru speranța dimineții!

Tu, om fără de mulțumire, răsari din propria-ți cenușă,
Eliberează-te de teamă și-ți scoate gândul din cătușă,
Căci tu ești înălțarea vieții și ideația sublimă,
În tine porți desăvârșire și niciun rău nu te suprimă:

Te-ndreptățește suferința și te obligă nedreptatea
Ce bântuie prin existență, instituind brutalitatea
Asupra demnității lumii cu gândul ei hain de fiară,
S-aprânzi în suflete revolta contra trădărilor de țară

Și-a umilirii națiunii furată de identitate,
Târâtă prin văpaia urii de judecăți întunecate,
Spre-a-i arde rădăcina vie, să nu-și hrănească-n veci coroana
Și s-o transforme-n uscătură ce nu-și cicatrizează rana...

Cât încă-ți mai ridici privirea și năzuiești în mântuire,
Tu să-nțelegi îndemnul vieții de-a-i împlini desăvârșire:
Fiindu-i slugă, tu-ți ești rege; îndeplinește-i poruncirea,
Purtându-ți demn regalitatea de a-ți decide izbândirea!

Predeal, ian. 2003

Având solie viitorul...

Printre nori, luna se ascunde, oftând Pământul se întunecă,
Dispare vraja argintie și teama peste noi alunecă...
Suspină liniștea din lume, plutind peste întinderi vuietul,
O buhă supărată țipă și nopții îi transmite huietul...

Tu stai și meditezi, bătrâne, la rosturile vremurilor,
Îți cumpănești faptele proprii, te-mpotrivești cutremurelor
Ce-au bântuit prin existență și nu-nțelegi cât de zadarnic
Par oamenilor gândurile despre trecutul tău amar.

Oricât ți-a fost de aspră viața și-ai suferit peste măsură,
Pe nimeni nu interesează de ai avea și-n piept arsură;
De tânguiri lumea-i sătulă, nici chiar revolta n-o încântă,
Toată speranța ei în bine definitiv este înfrântă.

Nu-ți mai toci în coate haina, scriind *poeme răzvrătite*-
Narațiuni prea personale despre trăiri încărunțite,
Lipsite de nobilă artă, de fantezii încântătoare,
De reverii bogate-n doruri și pasiuni mistuitoare.

Tu etalezi cugetări aspre drept mărturii - rechizitorii,
Sperând în condamnări temute a unor clipe de istorii;
Desprinde-te de-ale lor umbre, nu sta în raza de lumină

Ce conturează-adânc eroarea unui regim dospit în vină.

Fiind un om supus sub vremuri și existenței efemere,
Lasă loc liber înălțării, imaginii fără durere,
Metaforelor curgătoare, oximoroanelor profunde
Să năvălească-n rime limpezi, cu versuri pure și fecunde

Peste necazurile lumii, ca un torent de idei clare,
Purificat de lacrimi proprii și scâncete supărătoare,
La care oamenii să vină și ca-n Iordan să se boteze
Din nou în vechea lor simțire, din nepăsări să învieze.

Tu însuși soarbe înnoire, alungând *eu*-lui trufia,
Jertfește-ți ultima putere și-orice noroc, chiar veșnicia,
Arzându-ți vreascurile scrise sub arșițe orgolioase,
Când îți doreai să crești prea falnic din rădăcini neputincioase.

Scoate-ți din suflet întristarea și-mbracă-ți inima-n iertare,
Făcându-i loc trăirii calde și dragostei înălțătoare,
Ca-n cugetul tău să pătrundă acea clipă de sfințenie
Când nu mai suferi pentru tine, stingându-ți plânsu-n muțenie.

Atunci îți dăruiești credința, atunci faci Timpul să tresalte
Înduplecat de spovedirea rosturilor tale înalte,
Atunci natura, omul, lumea te-asimilează-n a lor fire
Și tot ce scrii, ce spui, ce-ai face le-ar fi ca o destăinuire...

Deși vibrezi când scrii cuvântul, îți este gândul îndoielnic,
Iar râvna ce-o depui în stihuri are destinul prea vremelnic
Și toată zbaterea de-o viață de a da versului dogoare
Este o lungă amăgire care se pierde-n nepăsare.

Presimți cum glasul tău lăuntric nu are cine să-l asculte
Căci cei săraci, sărmani, nevolnici ori cei pierduți în patimi multe,
Cei adânciți în disperare sau cei scrânteți de-navuțire
Nu mai au suflet să-nțeleagă niciun îndemn ori izbăvire.

Dar cum măsura vieții noastre doar Timpului e-ncredințată,
El este-acel care decide: uitare sau vie răsplată;
Ades, te pierd contemporanii, dar te descoperă urmașii
Când îți însemni cu fapte drumul pe-acolo unde te-au dus pașii.

Și tot ce par-a fi *ziare*, sortite-a doua zi să moară,
S-o dovedi cronică aspră pe care o transmiți spre țară,
Având solie viitorul, căci simpla ta *carte poștală*
Interesează generații ce-or buchisi la altă școală...

Din neguri, soarele răsare, zâmbind Pământul se luminează,
Apare-n cugete uimire și fericirea ne-asaltează,
Speranța lumea o dezmiardă, redându-i dor, încredere și-avânt,
Spre cer se-nalță rugăciunea, ziua pe noi iubirea și-a răsfrânt...

Predeal, ian. 2003

... Mă caut

În ascunzișul Timpului mă caut,
Dar nu mă regăsesc în al său treacăt,
Trecutul meu, greu ferecat cu lacăt,
E mut, nu-l însoțește niciun flaut...

Și-a stins văpaia lui de idealuri,
Iar existența mi-e întunecată,
Menirea în tristețe-i înecată-
Viața-n derivă pribegind pe valuri.

Luminile desprinse de pe stele,
Ce încrustau pe versuri nemurire,
Nu își mai află raze de ivire,
Căci s-au pierdut prin patimile mele...

Prea am crezut că am un rost anume
În lumea ce-i atât de trecătoare,
Să-i fiu o clipă salvatoare-
Un simplu slujitor fără de nume.

Orice durere ce i-a fost ostilă
Și-i sângera fiecă năzuință
Mi-aș fi dorit, chiar fără chibzuință,
S-o fi putut strivi lipsit de milă.
Dar nu mi-a dat destul curaj Divinul,
Nu m-a-nzestrat cu jertfă și putere,
Cu har care prin răutăți nu piere
Și își asumă riscul și suspinul.

Eu doar am vrut... m-am amăgit întruna,
Contând că am în cuget forța vie
Cu care să înving orice trufie
Și să îi pun sârmanului cununa...

Nu m-am luat de piept cu înșelarea,
Nu m-am târât pe coate prin tranșee,
Nici n-am înscris pe flamuri vreo idee
Când ne-am lovit și ne-a supus trădarea.

Dacă n-am dispărut sub grea osândă
Înseamnă că am dezertat din viață?
Am târguit menirea ca la piață
Și-am acceptat teroarea drept dobândă?

Atunci ce bucurie să mai laud
Când existența-mi este irosită?
La ce-mi mai zgândăr inima zdrobită,
Neavând nimic de seamă să-mi aplaud?

Mă chinuie cumplita-mi ne-mplinire,
Sunt singur și n-am nicio încântare,
Minunea vieții pare-o înșelare,

Speranțele îmi sunt o istovire...

Nu-mi mai surâde cald desăvârșirea,
Nu mă mai farmecă-nstelarea și natura,
Chiar fericirea și-a schimbat făptura
Și-au pierit visul, lupta, nemurirea.

Las coala de hârtie neatinsă,
Sculptând în gând versuri imploratoare
Pentru trăirea mea fulgerătoare
Și pentru pasiunea ei învinsă.

Nu mai trimit spre alte vremi mesaje,
Nu mai acuz Destinul de minciună,
Sorb cupa lui plină cu mătrăgună
Și-mi pun sârmanu-mi suflet la... bagaje.

Predeal, feb. 2003

...Vor hotărî ce să existe

Par norii-a fi divine gânduri când trec deasupra, peste lume;
Au multe vorbe a ne spune, ar vrea chiar Soarta să ne-o-ndrume,
Ne judecă profund, ca sfinții, și cântăresc faptele noastre
Și dacă strălucesc de glorii, și dacă-n van se pierd sihastre...

Zărind pe masa mea poeme tensionate de durere
Și-nvolburate de iubire, dar întristate și severe,
Îi fac să tune de revoltă și-n fulgerări nimicitoare
Se-alege scrum din orice versuri... dovada patimii dispare!

Nu mai rămâne nicio urmă să întineze veșnicia,
Se limpezesc umbrele sumbre, se deslușește bucuria,
Furtuna vieții își depune nisipurile răzvrătirii,
Îngropând rosturi ce-or să-și stingă iluziile nemuririi...

Se primenește existența, recăpătându-și puritatea,
Mijesc ca-n primăvară muguri, nesocotind captivitatea,
Înflorind fapte și speranțe; din nou visarea se-nfiripă,
Ce va mai fi, ce vad voi trece nu am să știu în nicio clipă...

Peste Destine trecătoare domnesc Voințele Supreme
Care ne știu, ne văd, ne iartă, ne dau virtute ori dileme,
Ne înțeleg desăvârșirea ori sparg ambiții egoiste
Și, într-o rece nepăsare, *vor hotărî ce să existe!*

Predeal, feb. 2003

...Dreptatea să ne-ndrume pașii

Mă poartă gândul către oameni, prin țară visu-mi pribegeste,
Percep neliniștea din lume și-ndurerarea cum scâncește;
Aud cum pietrele suspină, cum ploaia nu mai vrea să cadă,
Cum Timpul cerne nepăsare, iar viața e tot veche pradă...

Vin revoltat la tine, Gâgă, să aflu cum o duci de-o vreme;
Nu-ți cer cumva vreo socoteală, fii liniștit și nu te teme;
Doar tot ai tăi sunt la putere, deși ei și-au luat alt nume
Când Revoluția Română a vrut năravul să le-afume...

Erai un activist de seamă, aprig tovarăș, bun la toate;
Chiar dacă n-ai prea fost la școală, ai învățat să dai din coate,
Să aduci laude supreme regimului de tristă faimă,
Să înșeli oamenii cu vorbe, să le inspiri dureri și spaimă.

Ai dus-o bine: nicio grijă față de ziua cea de mâine
Nu-ți tulbura liniștea caldă; aveai mai mult decât o pâine;
Aveai o lume la picioare: un semn, o șoaptă, o privire
Te-mpodobeau cu multe daruri, cu preamăriri și lingușire.

Ce vremuri ai trăit, ce vremuri! Și cât ai profitat de ele
Fără să fi simțit vreodată sudoarea cum iese prin piele,
Cum e să strângi firimitura, s-astâmperi foamea pe cartelă,
Să stai la coadă, la cantină, luându-ți cina în gamelă...

Nimic din crunta sărăcie, nimic din falsa bunăstare
Nu ți-a atins ființa rară, nu te-a târât în disperare,
Căci te hrăneau mii de plocane, iar magazine speciale
Îți furnizau necunoscute îndestulări occidentale.

Aveai oriunde separé-uri ascunse de priviri sărmene,
Unde cu poftele-ți hapsâne te desfătai plin de fasoane...
Mergeai la munte ori la mare, plecai prin stațiuni străine,
Căci prea erai stresat de chefuri și nu purtai bun-simț în tine.

N-aveai respect pentru cultură, nici pentru faptele străbune,
Dar îți târai abuzurile, ca o perversă urâciune,
Printre creații și palate, printre credințe princiare,
Prin orice colț de frumusețe scăpat de răbufniri barbare.

Iar, pe măsură ce sfidarea din firea ta a făcut parte
Și ai dat buzna pretutindeni, s-alegi o halcă mai aparte,
Îi-ai uitat neamul și măsura, te-ai făcut la nemernici slugă
Și nu ți-a mai păsat de țară; orice trădare te subjugă!

Nicio greșală nu te mustră, iar conștiința ta e mută:
Ai ucis gânduri la comandă, lipsit de suflet ca o brută;
Orice idee era moartă de nu intra Puterii-n voie;
Vă era lumea o povară plină de mofturi și nevoie,

Deși dorea doar să trăiască și numai s-o lăsați în pace;
Să-și făurească însăși traiul și să respingă ce nu-i place;
Tu-ngăduiai cât să gândească, cât dor să vrea ori cât să plângă,

Cât să mănânce, cât să doarmă și viața cum să și-o restrângă!

Nemulțumiri, împotrivire? Erau strivite surd - din fașă:
La-ndemnul tău Securitatea, cu o severitate lașă,
Le răvășea și-a noua spiță și le-afundau în pușcărie;
Iar de n-aveau chiar nicio vină, le înscena o mârșăvie!

Minciuna ți-a hrănit succesul, căci o-mbrăcai în vorbe-alese,
Substituind grav adevărul, stârnind patimi și interese;
Ea ți-a fost arma credincioasă, ți-a fost virtute, forță, fală;
Cu ea ai cotropit credințe, ai prins puteri și-ai făcut Școală...
Ai început cu cei nevolnici: mai cruzi, mai răi și fără minte;
Pe ei i-ai îndopat cu vorbe, lor le-ai dat blidul cu plăcinte
Să-i ai unelte credincioase, să te asculte, să nu simtă
Că-i folosești ca pe-o secure - perfidia să n-o presimță!

Prin fabrici răspândeai ideea că muncitorii-s la putere
Și-i amăgeai c-un veșnic *mâine* fără de griji, umplut cu miere,
Ca să-i lipsești de cutezanță, să nu învețe să decidă,
Să nu pretindă, să nu spere; supunerea să n-o ucidă!

La sate voia-ți era mare: aici te întreceai în toate;
Ai fost *original*, satanic, ți-a mers păcatul ca pe roate:
Din răzășia noastră mândră, oftat doar a rămas de lanțuri
Ori a pierit fără vreo cruce pe dealuri, prin păduri, prin șanțuri .

Țăranului cu dor de glie i-ai confiscat pământurile,
De i s-a prăpădit credința și l-au pustiit vânturile,
Rău obligându-l să muncească, precum morișca infernală,
Pentru o biată mămăligă într-o nedreaptă rânduială

Ce nu i-a-ngădui nădejde, ci doar nu l-a lăsat să moară,
Ducându-și, de pe-o zi pe alta, nefericita sa povară
De-a purta-n suflet nedreptatea și-a se urî chiar el pe sine
De cum l-a năpustit urgia, ca pe un spic un mărăcine!

Tu iscodeai orice domeniu și stârneai răul orișunde,
Băgând zăpăcie-ntr-oameni, rănindu-le iubiri profunde;
Afecțiuni, prietenia ori buna lor vecinătate,
Ca să pătrundă-n traiul zilnic amărăciuni și răutate;

Încrederea să se dezbine, să domine suspiciunea,
Opinie să nu existe, să bântuie diversiunea
Și nicio altă cutezanță să nu încerce vreo părere,
Căci, sigur, orice gând potrivnic, deși mai bun, îndată pierie!

Cum nu prea ai fost copt la tîgvă, ți-ai arătat ades prostia
Și-ai apelat frecvent la forță ca să-ți ascunzi anomalia
Și-ndată cei mai harnici oameni, cei mai isteți, cu mintea clară,
Se pomeneau zvârliți pe drumuri, ba unii-au preferat să piară...

Toți învățații, cărturarii, elitele cu-nalte haruri
Te-au deranjat prin existență, că sunt prea buni și că au daruri
De oferit sărmanei nații, împinsă într-o grea eroare
De o doctrină inumană ce știe numai să omoare.

Cultura, arta, școala, zborul cum nu ți-au fost la îndemână,
Ai preferat să le întuneci, să te comporți ca la o stână,
Să umilești toți creatori, pe-acei împătimiți de trudă
Ce se jertfesc pentr-o idee și au doar suferința rudă.

Învățătorul, inginerul și toți acei cu multă carte
Nu ți-au fost dragi, c-aveau tărie și de-nșelări stăteau departe
Și nu îi înrolai prea lesne la lingușiri și osanale,
Chiar dacă-i înhămai la fapte meschine, ca de haimanale.

Ce-ți mai plăcea să-i faci să plângă, să-i umilești, să-i storci de vlagă,
Că n-aduceau aport pe lume, c-ar fi așa, cam într-o doagă...
Tu le spuneai cum să trăiască, le erai sfetnic, dascăl, tată,
Deștept, puternic ca un... geniu, plin de virtuți, fără vreo pată;

Deși rosteai doar vorbe goale ca papagalii-n colivie,
Credeai că ești profetul lumii, că țeasta ta toate le știe,
Că Omenirea te așteaptă să o înveți ce drum s-aleagă,
Iar veacurile ce-or să vină s-or fericii să te-nțeleagă...

Minciuni, abuzuri, nebunie, nemernicii, ocne, gulaguri
Ne-au însoțit prin veacul morții, ținându-se de noi șiraguri...
Pe mulți i-a spânzurat povara, pe alții i-a călit osânda
Și-nsflețiti, ca niște îngeri, prin jertfe-au deslușit izbânda!...

Se-ascund de-atunci ai tăi tovarăși: unii sub legi, alți-n afaceri,
Sunt demnitari, ciocoi ai vremii, și-au lăsat bărbi, iubesc prefaceri,
Sunt disidenți retrași prin vile ori vin, ca mieii, pe ecrane,
Spălându-și gura cu parfumuri sau se închină la icoane...

Te recunosc în toate, Gâgă: același ți-a rămas năravul;
Ți-ai schimbat stilul, nu păcatul; limba de lemn, ci nu moravul;
Te adaptezi, ții pas cu toate, pătrunzi în Europa sfântă,
Juri strâmb, sfidezi, minți cu trufie, corupi orice, hoții te-ncântă...

Îți faci partid de interese: unic, imens, cu iz de clasă,
Să puneți mâna pe bucate, să chemați și slugi la masă;
Istoria să se repete! Să-nceapă muzica să cânte!
Dansați, petreceți! Vremea noastră nici n-a trecut: vrea să se-avânte!

Ce-a fost, a fost prin bătătură; așa puțin-un foc de paie
Ce-a ars, ce s-a voit să piară, plus o strânsură de gunoaie,
Cum se întâmplă primăvara - să primenească atmosfera,
Viața să pară mai frumoasă și mult mai omenoasă Era...

Că - zău!- bine-o mai duci, măi, Gâgă: averi ai strâns și ai protecții,
Te-ai cocoțat iar la tribună și de morală, azi, dai lecții...
Dar cât ai vrea să pari un altul, tu ești aceeași făcătură;
Ba chiar mai rău decât pe vremuri: nerușinată secătură!...

Adu-L din nou, Doamne, pe lepeș să facă ordine în țară,
Să se-nspăimânte Scaraoschi, din viață răul să dispară,
La mănăstiri să sune toaca și în genunchi să cadă lașii,
Prin holde să zâmbească macii, dreptatea să ne-ndrume pașii...

Predeal, mar. 2003

... Ninge într-una...

De câțva timp, ninge întruna, m-am săturat să dau zăpadă
Și, troienit sub vremuri triste, sunt gândurilor mele pradă:
Mi-s disecate visurile, curajul și clipele grele,
Ambițiile literare și izbucnirile rebele...

Prizonier al veacurilor, nu întrevăd ce e-n afară,
Mi-e sufletul închis ca-n ocnă, iar inima-i gata să piară;
Dorul mi-e stins, lacrima doare, cuvintele mocnesc neștire
Și din afunduri desperate percep o lume-n amorțire.

De sub puhoiuri de ninsoare abia de-mi amintesc de viață...
Și, răzvrătit, îmi dau silința s-aprind pîrdalnică de gheață,
Nămeții toți să se topească, primulele de sub omături
Să-și- nalțe ochii vii spre lume, iar frigul slut să fugă-nlături!

Pe ramuri să mijească muguri, să cânte mierle, pițigoii,
Pădurile să se gătească, iar noi să ne simțim eroii
Ce-au suportat urgia lungă și să uităm, c-așa ni-e firea,
Și nedreptatea omenească, și când natura-și dă-nvrăjbirea!

Predeal, mar. 2003

... Decât un nevenit

Nu las în aer nicio rană,
Niciun loc gol spre zări n-am ocupat,
Nu cer la nimeni de pomană,
Singur grădina vieții mi-am săpat!

N-am luat umbre din pădure
Și nici luminii nu i-am stat în drum;
Din partea mea n-au ce să-ndure,
Căci eu doar întristare îmi asum.

Marea însă mi-ar ști aduce
Înviniurile cele mai mari,
Că ea-mi strânge lacrimi năuce
Din suferințe și din chinuri tari

Ce sunt nefaste și amare,
C-atât de mult doresc să le înec
Adânc în zbucium și uitare,
În desfătarea căror mă petrec...

Nu va fi nimeni să acuze
Cum am trecut prin veșnica lume
Fără niciun cuvânt pe buze,
Neștiindu-se de al meu nume...
Vor fi spre ceruri curcubeie,
Va exista pe Terra iubire,

Se va lupta pentr-o idee,
Se va muri pentru izbăvire!

În lunga Timpului risipă,
Voi înota-n vâltori neconținut
Spre-a fi eternității clipă,
Dar nu voi fi decât un Nevenit .

Predeal, apr. 2003

M-am depărtat...

M-am depărtat de simetrie,
De vorbe la hotar străjere
Și de cezuri, de cum se scrie
Sub inspirații prea lejere...

Mă stânjenesc formele clare,
Rigoarea, spațiile-nguste;
Precizia este prea mare,
Iar armoniile robuste.

Niciun șablon ori judecata
În niciun vers să nu mijească:
Tot ce am învățat odată
Nu vreau să mă mai însoțească!

Să-ncremenească prin muzee
Aceste biete arhaisme
Ce-mbătrânesc orice idee,
Încât apar ca atavisme...

Adio, veche buchiseală,
Ți-ai trăit vremea, lasă locul
Unei gândiri plină de fală
Ce-i poartă veacului sorocul...

Dorințele să se-ntretaie
În libertate de mișcare,
Să ard de patimă - văpaie,
Cu Universu-n confruntare.

Să n-am vreo stavilă-n simțire
Ori la vrun idol să plec fruntea,

Ci, ca o unică zidire,
Să fac tot ce mă duce mintea.

Să nu-nțeleagă orișicine,
Să mă exprim pe ocolite,
Chiar inventând aspre doctrine -
Ezoterism pentru... elite.

Am să amestec, ca-n retorte,
Știința, falsul, geniul, viciul
Și oblig lumea să suporte
Magia mea ca pe-un capriciu.

Despre probleme sociale
N-am să m-agit cu-nfrigurare,
Considerând că sunt banale,
Deși pe mulți doar asta-i doare;

Să spun că-i rău, că-i frig, că-i foame,
Hoții, minciuni și nedreptate,
Aș da motive de reclame
Oricăror critici nefondate.

Voi renunța la-mpotrivire,
Nu voi suna a luptei goarnă,
Îmi sting lumina din privire
Și-n mine lumea se răstoarnă...

Accept că arta e desprinsă
De toate chinurile zilei:
Fiind de visuri doar cuprinsă,
Nu plânge sub teroarea milei;

De nedreptăți, de persecuții
Se amintește prin jurnale;
Nu-s ale rimei atribuții -
Acestea sunt porniri vasale...

Nu m-așteptați la cotitură
Voi, vechi poeme sau sonete,
Să-mi faceți în piept vreo spărtură
C-un proiectil plin cu regrete!

Definitiv îmi uit menirea:
Cine-s, în fond? Cine-mi dă dreptul
Să cred că lumea-mi vrea iubirea,
Iar răului voi ține pieptul?

Adopt cea mai facilă cale:
Aleg un subiect de gală
Cu implicații ireale
Și-l plimb prin lumea triumfală:

Îl impregnez cu praf de stele
Și-i pun pe frunte constelații,
Iar înainte portdrapele
Pentru onoare și ovații.

Scăpat de grija exprimării,
Distihurile se vor pierde,

Iar glasul tainic al chemării
Muțenia o să-l dezmiere.

Voi renunța la punctuații,
Nu mă restrânge nicio lege,
Abisurile-mi vor fi grații
Și-orice cuvânt singur se-alege...

Tupeului voi da favoruri,
Iar gândurilor 'nalte drepturi
Și voi pretinde mari onoruri
Originalelor concepturi;

Deodată frâng literatura,
Că-n iureș zbor spre altă zare,
Orbindu-i toată fundătura
Cu via mea înflăcărare:

pentru că sunt hotărât să vin lărgiți drumurile râurile măriți infinitul
am multe bagaje iar planeta este minusculă
cu pichamerul gândurilor străpung carapacea universului
duhul expansiunii pătrunde dezlănțuit
începând să ardă oamenii se bucură
din cenușă se vor naște câteva veacuri
fără să mă fi născut și fără să fi murit voi învia
norocul mă va ajuta să descopăr poezia adevărată
hei tu care n-auzi nimic niciodată lasă-mă să încap căci ies
din mizeria acestei lumi
voi contemporani repatriați-mă în existență.

Predeal, apr. 2003

Veacul bezmetic se destramă...

Veacul bezmetic se destramă, trufia-și caută bastonul
Și, potoliți ca-n pușcărie, curând vor trece Rubiconul...
Așa e trecătoarea lume: și-aruncă Timpul prostovolul
Să strângă clipele trecute ce brav ori fals și-au jucat rolul...

Ai rătăcit destul prin viață: e vremea ca să iei decizii
Asupra rosturilor tale, chiar de-ți produci adânci incizii
Și-n urma lor ți-ar plânge anii ce s-au zbatut soarta să-nvingă,
Cuvântului să-i afle zborul și sclav al lui să se distingă...

N-ai să mai scrii pagini rebele, te vei gândi numai la tine
Și, implorând visuri fecunde, cu rime te vei întreține;
La-mbrățișarea poeziei înfrigurat te vei întoarce,
Văpaia sacră a simțirii din stele noaptea o vei storce,

Spre-a boteza cu ea iubirea și mit să-ți fie în poeme,
Dându-le viață și tărie, neliniști și aprinse teme,
Ca mândra lume să le-nalțe și-a lor făclie să o poarte

Pe orice cale întristată, izbânzii să îi fie parte.

Și-acum ți-auzi adolescența, de harul strofei îmbătată,
Cum te recheamă-n meditații, cum suferă neîmpăcată...
Asculți cum întristate gânduri din tinerețe se revoltă,
Sculptând în versuri răzvrătire că-ndurerarea se dezvoltă...

Îi-era pe-atunci lacrima sfântă și n-ai făcut cu răul pace,
Strângeai nepotolire-n suflet și-o ferecai, ca-ntr-o găoace,
Cu idealuri și onoare, cu sentimente-nălțătoare
Ori vii speranțe de-mplinire în pasiuni devoratoare...

Și buchiseai la lumânare vrăjite cărți, noapte de noapte,
Hrănindu-ți cugetul de doruri, visându-te bogat în fapte;
Loveai dușmanii pretutindeni cu vorbe rupte din durere,
Strivind minciuna și prostia cu verbe grele și severe.

Îndemn îți erau scriitorii și-orice poet ți-era legendă,
De simți și azi, când îl contempli, cum ritmul inimi-ți suspendă
Și te repierzi în nostalgie, plângând de-atâta puritate
Cât ți-a fost dat s-aduni, cu râvnă, din demna lor identitate.

Dar ce folos de-atâta zbucium și adorată-nflăcărare
Când, dintr-un infinit de șanse, nu ți-ai aflat loc la izvoare
În care să-ți sfințești gândirea și să pui aură vorbirii,
Împerspătând speranța clipei cu patima desăvârșirii.

Îi-ai încercat puterea, harul, trăind enigme și neliniști
Și-ai înălțat spre cer nădejdea ori te-ai târât prin aspre miriști,
Ca-n ceasuri de restriști și teamă să semeni rod și bună mană
Pentru cei însetați de doruri ori hăituiți de grea prigoană.

La umbra care lăcrimează îți pleacă fruntea obosită,
Lăsându-ți pleoapele s-astupe minunea veșnic neivită
Și-adună în adânc de cuget acea dumnezeiască taină
Ce ne măsoară fapta clipei, croind a mântuirii haină.

Nu mai contează truda, jalea, dorința, patima, visarea;
C-au existat - a fost o cinste: **cum le-ai trăit** înfiorarea
E o divină dăruire: miracolul care aprinde
Văpaia existenței tale; în rest, nimic nu te surprinde!

Tu ți-ai dorit pe frunte lauri, ci nu a spinilor coroană;
Ai vrut să-nfrunți Eternitatea, ci nu să-ți treacă viața-n goană;
Nu-ți mai surâde ființarea, ci parcă pururea se-nchină
Iertarea doar și rugăciunea, ce-ți sunt o clipă de lumină...
Predeal, mai 2003

Trec oamenii pe străzi ursuzi

Trec oamenii pe străzi ursuzi,
Prin piețe pribegesc bătrânii,
Pensionarii par zăluzi,
Nefericiți sunt toți românii...

Din ochi nu lacrimile-mi curg,
În suflet nu tristețea geme,
Viața nu-mi tremură-n amurg
Și nu dezic valori supreme.

Eu în priviri îndemnuri port
Și-n inimă înfrigurare,
Căci existenței nu-i suport
Amara ei abrutizare.

Chiar dacă Timpul mi-e dușman,
Iar vremurile sunt perverse,
Peste destinul meu tiran
Nădejde las să se reverse.

Îngrop în suflet orice vis,
Iar sărăcie-i neg trufia,
Dorințe mari mi-am interzis
Și în război sunt cu prostia.

Nu mă ascund în amintiri
Și nu-i spun frunții să se plece;
Ofertele de străluciri
Iluzia mi-o lasă rece!

Mă iau de piept cu mulți netoți,
Cu noi intruși și vechi năravuri,
Cu troglodiți pe patru roți
Și făcături fără moravuri,

Cu toți acei ce ne conduc,
Cu panglicari ideologici,
Cu cei ce gândul ni-l induc,
Cu-napoiășii zoologici.

Nu le admit niciun huzur,
Nici aroganța, nici micimea
Din cugetul laș și impur
Cu care otrăvesc mulțimea...

Chiar dacă dragoste mimează
Prin prefecturi și parlamente,
Ei veșnic mint și fals oftează
Ca niște târfe indecente.

Formând o lume de *ajunși*,
Ne-ntorc în *timpul arboricol*,
Căci ei prin jafuri sunt pătrunși
La cârma țării... și-i pericol!...

Se lăfăie-n desfrâu pungași,
Din visterie fură-n cete,
La tot ce-i rău sunt mari făptași,
Pândind din legi analfabete.

Orice opreliște sfidând,
Hulpave pofte își dezvoltă,
Nu știu ce-nseamnă-a fi flămând,
Nicio durere nu-i revoltă.
N-au idealuri, nici virtuți
Nu suferă de nedreptate,
Fiind din fire prefăcuți,
La jafuri au imunitate:

Atunci când mint, se-nchină des,
Când fură mult, jură fățarnic,
Pentru nevoi n-au înțeleș,
Milă de ceri, te lupți zadarnic!

Nici la alegeri nu ne plac:
Punând pe limbă numai miere,
În liniști teama ne-o prefac
Și-mpotrivirea în tăcere...

Atât de multe sunt de spus
Despre cumplita decădere,
Că de sfârșit clipele nu-s
Decât pentru-un destin ce piere,

Fără puțință de-a visa
O existență fără tină
Când pacostea s-o eclipsa
Din guvernarea asasină!

Continuând apucături
Din vremurile prăbușite,
Nostalgicele secături
Ne pun cătușe aurite

La mâini, la gură și la gând,
Să nu trăim cum se cuvine,
Speranțe să n-avem nicidecum
Că lume-aceasta ne-apartine;

Un viitor de vrem s-avem
În nicio rugă să nu credem,
Să ne târâm, să-ngenunchem,
Spre umilință să purcedem.
Să suportăm orice abuz
Și orice stare de-înjosire;
Să n-o primim cu vreun refuz,
Ci ca pe-o dreaptă ispășire

Că ne permitem să gândim,
S-avem idei, dorințe, visuri,
Chiar cutezanțe să răzvim
Spre-a ne desprinde din abisuri.

Cum să suporti acest pârjol
Ce-nșfacă viața ca pe-o pradă
Ușoară și cu suflet gol,
Pretențioasă și neroadă?

Cum să trăiești trist și sărac

Când porți în tine înălțarea
Și visul către un alt veac
Unde să-ți afli împăcarea?

Cum să suporti nepăsător
Când lumea-n lacrimi se afundă,
Lipsindu-i orice ajutor,
Fără ca nimeni să-i răspundă?

Pentru așa nelegiuiri
Am să instig la răzvrătire
Cu-ntreaga jale din simțiri,
Arzând năpasta-n cârmuire;

Să iasă lumea-n stradă iar,
Lovind Puterile cu groază,
Punând durerii crunt hotar
Și spaimă urii ce-o creează.

Uitând de foame, de urât,
De amăgire și de silă,
Nemernicii să-i strângi de gât
Și să-i snopești fără de milă!
Pune-i la munca cea de jos,
Să afle ce e sărăcia,
Ce-i pensia fără folos,
Ce-i frigul, teama, datoria.

Să-nvețe ce e traiul greu,
Cât costă orice-mbucătură,
Să drămuiască orice leu,
Să n-aibă-a pune de-o fiertură.

Să pară-n piață om trăznit
De nebunia prețurilor
Și să regrete ca-ndrăznit
Să dea nădejde gândurilor

Că vor avea cu ce plăti
O trăistoară cu legume,
Încât să n-aibă ce găti
Și veșnic viața să-și rezume

La-ngândurare, la dureri,
La foame, frig, hoții, tristețe,
La necredință, la căderi
Și la trăiri fără noblețe!

Și, Doamne, ce frumos a fost
Când Revoluția Română
Ne-a oferit un falnic rost
Și libertatea ca stăpână!

S-a ars în iureșul de foc
O nesfârșire de iluzii...
Dar nepunând nimic în loc,
S-au strâns un munte de confuzii!

Furați de visuri și de-avânt
Am pierdut lupta și eroii,

Imboldul nostru-a fost înfrânt,
Viclean au răbufnit ciocoi...
Speranțe, gânduri, frământări,
Fiind curate și plăpânde,
Ne-au fost mânjite-n așteptări,
Primind pentru curaj osânde...

Unde sunteți voi, mari iubiri,
Voi, clipe de nemărginire,
Născute-n demne răzvrătiri?
Cum de vă stingeți în neștire?!

Nimic n-a mai rămas în noi
Din toată sfânta revărsare;
Revin durerile-napoi
Ca o cumplită nepăsare!

Unde ești Tu, aprig român,
Să-nlături banda trădătoare,
Să fii soldat, creștin, stăpân
Peste o țară-n lăcrimare?...

Să-ngenunchem în fața lui
Când faptă bună și-nțeleaptă
Cu jertfă dă și nimănui
Nu-ngăduie lege nedreaptă!

Atât mai cer Celui de Sus:
Să-mi văd iar țara că prosperă,
Să-i fiu rebelul ei supus,
Slujindu-i dragostea severă...

Din ochi nu lacrimile-mi curg,
Dar simt în cuget răzvrătire
Că mi-a fost dat ca să parcurg
Trăirea ca-ntr-o rătăcire.

Trec oamenii pe străzi ursuzi,
Având încrederea haină;
De soarta lor să nu-i acuzi,
Căci n-au, sărmanii, nicio vină!
Predeal, sept. 2004

Lumea urâtă se sfârșește

Ce vremuri plâng în geana zării,
Ce întuneric se-ntețește
În aspirațiile țării,

Orbind tot ceea ce gândește!

Vuiesc amar triste întinderi,
Răbufnesc norii, gem Carpații,
Potopuri cad din necuprinderi,
Prin neguri pândesc Necurații...

E dat să ne târâm ca râma,
Făr' să privim către lumină,
Spre a ne defini fărăma
Credinței care ne anină.

Strângând tăcuți în cuget teamă,
Nu îndrăznim să curmă răul;
Încrâncenarea se destramă
Uitându-ne, umili, călăul.

Nu știm ce este libertatea
Și dreptul sfânt la-mpotrivire,
Acceptăm jaful, falsitatea,
Încremenind în asuprire.
Dintr-o văpaie de speranțe,
În Revoluție aprinse,
Captăm suspine - rezonanțe
Din iaduri de dureri prelinse.

Dreptatea, liniștea, -nălțarea
N-au fost să ne-ncâlzească pieptul
Și niciun chin ori disperarea
Nu ne-au cerut cumva acceptul;

În contul nostru se vorbește,
Se-ațâță legi, se dau verdicte,
Chiar sărăcia se vopsește
În amăgiri cu reguli stricte.

Urmașii epocii trecute,
Cu vechi năravuri și orgolii,
Se-ntrec în persecuții slute
Dospite-n izul lor de moli.

Ne vor ființe fără vlagă,
Supuse, searbăde, inerte,
Ce nu-s menite să-nțeleagă
Nici de-ar avea demne oferte...

Tot soiul de trăiri mârșave
Și-au urcat clica la putere,
Ne-au imprimat idei bolnave,
Obligând viața la tăcere.

Ca indivizi pierduți de glie
Și împănați cu minte goală,
Având minciuna-n cârdășie,
Ne-au mânjit existența-n smoală,

Ne vând, ne-nșală și ne fură,
La mari năpaste ne închină,
Ne-afundă-n lacrimă obscură,
Chiar dacă n-avem nicio vină;

Noi suntem doară o epavă
Lovită de furtuna morții;
Ei vin din zona cea cu *slavă*,
Mimând că-s șanse ale sorții...

La Moscova, cioplit în taină,
E unul cocoțat în frunte,
Ce-și schimbă gândul ca pe-o haină -
Voința nației s-o-nfrunte:

A inventat spaima, teroarea,
A decis moarte, a negat regi,
Îmbrățișând crima, trădarea,
Mineriadele - fărădelegi!

A dezbinat, a ars istorii,
Tradiții dragi și idealuri,
Nesocotind orice memorii
Ce ne mențin pe culmi de valuri.

A incitat mulțimi la ură,
Sluțind și ponegrind trecutul,
Chiar defăimând Sfânta Scriptură,
Fiind ca Iuda - prefăcutul -

Orice virtute-nălțătoare
A-nlocuit-o cu minciună,
Creând o lume-njositoare
Într-o sinistră văgăună.

El și ai lui au biciu-n mână,
Strunind mulțimea ce-i iobagă...
Păcat de nația română
Că-ngăduie așa o plagă!...

Lingăi, consilieri slugarnici
Se bat pe tronuri de-ngâmfare
Și-mpart averi, fiind chiar darnici,
Că doar ne iau din buzunare.
Orice răscruci de interese
Le-aduc foloase, privilegii,
Iar pentru-un loc mai bun la mese
Comit urgii și sacrilegii.

Uzine, fabrici, bănci, palate,
Păduri, câmpi, văzduhuri, lacuri
Le storc, le mulg, le fac uitate,
Cotându-le doar ca pe... fleacuri.

Și, cum le e silă de treabă,
Mai dau prin bogății o raită,
Petrec haihui, fără de grabă
Ori trag spre prăzi ca lupii-n haită.

Ei n-aduc bani la visterie,
Nu se supun, n-au legi în față:
Ce trai neneacă - veresie,
Abuzuri, sindrofii... Da, viață!

Puhoi de indivizi din gașcă,

Împăunați cu mari tupeuri,
Cu aroganță te împroașcă,
Că-s înțelepți în... portmoneuri,

Deținând hălci de guvernare,
De prefecturi, de tribunale,
În lăcomia lor de fiare
Comit chiar fapte criminale!

Văcăroi, mischii ori hrebenciuci,
Iacubovi ori mai perversi cozmânci
Se poartă toți ca niște haiduci
Tupilați în jefuirile-adânci.

Și-au ales grangru - Bombo-l cheamă -
Ce face și desface totul,
La nimenea el nu dă seamă,
Știindu-se că-i tartacotul.
El dă semnalul, el conspiră
Protejându-și hoțomanii,
Iar învrăjbirea și-o răsfiră
Spre cei mai obidiți - sărmanii!

Toți îl slujesc: judecătorii,
Poliția și chiar bancherii,
Complici subordonați ororii,
Necinstei și înapoierii.

Mârșave vreri, false procese
Păienjenesc perfide-afaceri,
Împing o lume-n insuccese,
Strivindu-i harul de prefaceri.

Cum rod omizile verdeața,
Așa înghit fapta din trudă,
Sorbind din bucurii dulceața,
Deși nu știu cum se asudă.

Au învățat doar cum să sugă
Orice strădanie umană,
Voința obștei s-o distrugă,
Punând în dorul ei prigoană.

Speranța, visul, libertatea,
Cuvântul, dreptul exprimării
Și-au pierdut toate-nsemnătatea,
Ajunse-n pragul disperării.

Să se desfacă din strânsoare
Biata mulțime nu cutează,
Simțind la orice încercare
Mai grea osândă că urmează.

Înnegurata existență
Încătușată-i în mizerii
De-a sărăciei violență
Și-a deznădejdlor imperii.
Regretul, plânsul, neputința
În suflete se decantează,
Ne otrăvește-alcătuința,

De parcă lumea hibernează

Și se complăce-n amorțire,
Pierzându-și visul regăsirii,
Iar orice sens de împlinire
Străin este desăvârșirii.

Căzuți suntem din nou în tină,
De s-a-ntristat dumnezeirea,
Trăim o lume necreștină,
Hulindu-ne neprihănirea...

Peste nădejdea care moare,
Deasupra cugetelor sumbre,
O taină de credință-apare,
Zădărniciind sinistre umbre.

E ca un murmur, ca unirea,
Ca puritatea și candoarea,
Cum este-n suflet nemurirea
Când îngerii ne-aduc iertarea.

Peste meleaguri magi se-arată,
Vestind schimbarea ce-o să vină,
Iar lumea pare fulgerată
De-o *revelație divină*...

Renaște însăși din uitare,
Recăpătându-și *mântuirea*,
Chemarea vieți-i revărsare,
S-a luminat nemărginirea...

Privim din nou spre idealuri,
Luptăm, visăm, ardem durerea,
Transformăm zgura în cristaluri
Și suferința în putere.
Ne înrolăm în marșul vieții
Eliberați de înșelare,
Urmăm îndemnul tinereții
Și-a libertății întrupare.

În noi e forța și izbânda
Spre-a ne zidi înșine traiul,
Îngropăm chinul și osânda,
Iar lacrimii îi schimbăm straiul...

Vremuri surâd în geana zării
Și-un vis frumos se-nfăptuiește
În aspirațiile țării;
Lumea urâtă se sfârșește!

Predeal, dec. 2004

Socot că-i vremea...

Socot că-i vremea a mă duce în veșnicia așteptată
Și să-mi port crucea hărăzită în nesfârșirea luminată
De duhul pur al împăcării cu zbaterea nimicitoare
Atâtor aprige iluzii din fremătarea trecătoare;

Să-mi iau cu mine patimile și toate of-urile grele,
Restriștea ce mă împresoară, precum și lacrimile mele,
Ducând de pe aceste plaiuri oarbele fapte și-nrăirea,
Lăsând în bucuria lumii numai frumosul și iubirea.

Îmi cer iertare de la lume, că n-am slujit-o cât mai bine,
C-am drămuț îndatorirea ori jertfa ce i se cuvine,
Iubindu-mi mofturile brute și vanitățile sprințare
Mai mult decât soarta mulțimii și idealul ce îl are.

Am plâns prea mult prin triste locuri, chiar dacă n-am avut vreo rană,
Investigând doar suferința, simțindu-i silnica prigoană,
Fără să iau în seamă gândul ce existența-nseninează
Și s-aduc ode înălțării când sufletul îl invadează.

Mi-am expus orice sângerare, orice regres și chiar suspinul,
Simțind că nu-s o încercare, ci-n ele picură veninul,
Iar liniștea mea-i otrăvită și ființarea limitată,
Chemarea inimii ucisă în libertatea sufocată.
M-am văzut primul în nevoie și cel dintâi pradă durerii,
Convins fiind că acest secol a fost urzit înapoierii,
Iar nedreptatea ridicată pe soclurile de minciună,
În timp ce teama mea urâtă n-a îndrăznit să se opună.

Scriind poeme de revoltă, îmi stimulam euforia
Și nu vedeam că-n zile grele nu mi-am făcut nici datoria,
N-am sacrificii personale, n-am îndemnat la răzvrătire,
Scoțându-mi zbuciumul în stradă spre-a frânge strâmba cârmuire.

Mă duc în tainele tăcerii, să-mi sting neliniștea aprinsă
De rosturile ne-mplinite, sfârșindu-mi voia mea învinsă
Într-o uitare nemiloasă și împietrită-n moartea rece
De o eternă adormire unde nimic nu se petrece.

Dispară astfel țipetele, revolta, gemetele vieții
Și strigătele disperate, și urâtenia tristeții,
Spre a rămâne-n urmă pacea, fecunda rază a trăirii,
Promițătoarea de victorii, sfătuitoarea nemuririi.

Prea am lovit cu gânduri negre, întunecând lumii simțirea,
Cu tânguiri particulare ce nu și-au regăsit menirea;
S-a suportat destulă jale în scrisul meu și chiar abuzuri
Am preferat, spre a convinge, și când întâmpinăm refuzuri.

Se năruie pe mine norii când relele ori nedreptatea
Năvăleau casa Omenirii, pierindu-i vrerea, demnitatea;
De-aceea, scrijelind tăblița, transmitem oamenilor grija
Și explodam de-mpotrivire, în ură trimițându-mi schija.

Aș fi putut, prin veacul morții, doar laudei să mă consacru,
Să nu m-aplec cu drag spre oameni și să le-ascult sufletul sacru,

Simțindu-le nemulțumirea și năzuințele pierdute,
Ca pe necazurile proprii, nemernice și prefăcute.

Orice chemare, cât de slabă, de ajutor, de-mbărbătare
O percepeam ca pe un ordin căruia soarta-mi e datoare
Să-i dea un dram de-ncurajare, balsam pe rană să îi pună,
Ștergându-i lacrima din suflet și-o vorbă bună să îi spună.
În fapta mea chemam un înger să mă conducă spre izbândă,
Simțind protecție cum naște divina sa făptură blândă,
De câte ori simțeam în coastă săgeata urii cum pătrunde
Către a inimii simțire, ca teamă grea să o inunde.

Din duhul lui luam putere să lupt cu orice răutate,
Cu propria mea slăbiciune ori cu năravuri sau păcate
Și mi-a fost dat să-nving disprețul, terorii să-i suport trufia
Spre a o ucide în adâncuri și-atunci să-mi potolesc mânia.

Am ars prin veacul fără suflet speranțele înălțătoare,
Nemărginirile iubirii, ideile izbăvitoare
Și toată-nverșunarea luptei menită rosturilor 'nalte
Ce vieții îi deschide calea ca spre virtute să tresalte.

Că aripile mi-au fost smulse, iar visurile zdrențuite,
Am înțeles voința sorții: s-acced doar colțuri prăfuite,
Dar mă cutremură pedeapsa de-a fi Suflare imperfectă,
Înaptă propășirii demne, nici cât o jalnică insectă.

M-au curmat lenea, ignoranța, credința nu mi-a fost deplină
De m-a lovit orice durere precum alicea o jivină?
Ori căutând grave răspunsuri de ce-i îngustă existența,
Am supărat Făptuitorul, *non grata* îmi este prezența?

Dacă nu e precum mi-e voia și nici n-o fi cum mi-a fost țelul,
Neșansa-ntreagă-mi aparține: atât mi-am dăruit eu zelul;
Din a uitării veșnicie, sorbind din cupa disperării,
N-oi tulbura curgerea lumii cu chinurile întrebării!

Întâmpinat de negăsire, nu-mi voi afla vreo altă stare;
Timpul va întrona Nimicul, emfaza vieții - tot dispare;
Mă va absoarbe viitorul într-o neștire renăscândă,
C-așa-i decis ființei mele: o primenire și-o osândă.

Sorbiți plăceri, Parcele mele, căci Nicăieri mă voi petrece;
Dansați, goliți dogori din cupe: opera mea vă lasă rece.
Hai! Valpurgia vă așteaptă, aprindeți-mi din manuscrise...
Poate că vântul ia cenușa s-o poarte-n zări neinterzise!
Predeal, ian. 2005

Stilul Babel

Acolo, sus, fiind lumina,
Sunt și țăriile și vrerea;

Se sfârșesc grijile și vina,
Tronează visul și puterea.

De-acolo lumea-i stăpânită
Cu pasiuni fără hotare,
Orice idee-i împlinită,
Primind o veșnică Suflare.

De vrei să urci, te-așteaptă-Naltul
Să îți lași dorul peste-ntinderi,
Dar de n-ai har, doar pari un altul,
Uitând măsura în deprinderi,

Căci e amarnică urcarea,
Nicio unealtă nu te-ajută:
Doar gândurile au chemarea
Să afle calea neștiută.

De nu ai taina cugetării,
Îmbracă-ți vorbele-n armură
Și-nalță turn potrivit zării,
Ca o supremă aventură!

Începe namila barbară
A cugetelor ne-nțelese,
Ce-au încercat odinioară,
Fără succes, cu fraze-alese...

Hai! Ia-ți mortar la îndemână
De prin niscăi dicționare
Ori pe poezii mari îngână
Și-unui Nou Stil dă-i întrupare:

- *Aba, abe, abi, abo, abu, abă, abî...*

- *Vezi cum se gudură vocala,
Cum vin cuvintele cascadă
Să-ți consfințească truda, fala
Într-o ermetică pleiadă?*

- *Eba, ebe, ebi, ebo, ebu, ebă, ebî...*

- *Continuă, ascultă-ți voia,
Te-nalță fără iscusință,
Sfidează legea și nevoia,
Dospește-te-n nesăbuiță!*

- *Iba, ibe, ibi, ibo, ibu, ibă, ibî...*

- *În preajma ta se ivesc norii,
Însăși planeta se agită,
Iar pretutindeni impostorii
Se-nalță-n slăvi și te imită...*

- *Oba, obe, obi, obo, obu, obă, obî...*

- *De orișunde dau năvală
Comoditatea, nepăsarea,
Dorindu-și glorie totală,
Alegând kitsch-uri și blazarea.*

- Uba, ube, ubi, ubo, ubu, ubă, ubî...
- Un vaier, parcăm, intră-n lume,
Ea însăși nu se mai cunoaște,
Alte-nfelesuri, alte nume
Mereu, de-acuma, se vor naște.

- Āba, ābe, ābi, ābo, ābu, ābă, ābî...

- Și se tot suie drept trufia,
Abia zărindu-și începutul...
Dar, nesimțindu-și agonia,
Cu vid își scrie conținutul:

- Îba, îbe, îbi, îbo, îbu, îbă, îbî...

Predeal, iun. 2005

II VERSURI DOGORÂTE DE VREMURI

Motto:

Cum toate începuturile au sfințenia lor, tot așa chemările vieții au vremea înfăptuirilor.

A - REGĂSIRI

Motto:

Află-te, omule, minunându-te de tine însuși!

Chemarea

Ce lung răstimp! O, marea mea iubire,
Cât de târziu ai revenit!
Și te-am iubit cu patimă,-n neștire...
De ce te-ai dus? De ce-ai venit?

Îți reascult sublima ta chemare
Și mă aprind ca și-n trecut,
Văpaie sunt și mă-ntețesc mai tare
Și-s tot mai viu, și renăscut.

Tumultul aprig îmi cuprinde firea,
Mă-ntreb din nou de-al vieții rost,
Reintru-n luptă cu nemărginirea,
Cu ce va fi și cu ce-a fost.

Îmi duc prin vremuri gândul de iubire
Învăluit în bucurii
Și-aștept uimit ca lumea să deșire
Din pârguirile târzii...

Îmi inventez un univers de ceară?
E doar un vis și nu-i nimic?
Răspunsuri vagi gândirea o-mpresoară,
De nici nu cred, nici nu dezic...

Ai apărut să-mi resfințești cărarea,
Dar tot mă-ntreb de ce-ai venit
Când timpurile au țesut uitarea
Pe-atâtea visuri ce-au murit!?

Scriind...

Scriind, doream desăvârșire,
Dorind, speram în nemurire;
Sperând, visam cu-nfrigurare,
Visând, trăiam o desfătare;
Trăind, credeam în mântuire,
Crezând, simțeam în jur sfințire;
Simțind, luptam pentru dreptate,
Luptând, zburam spre libertate;
Zburând, pulsam de împlinire,
Pulsând, sfidam orice-njosire;
Sfidând, vegheam viața de rele,
Veghind, notam rimele mele;
Notând, cream o revărsare,
Creând, uitam de-ndurerare;
Uitând, tăceam precum neștirea,
Tăcând, trădam cumplit menirea!

Vino din nou...

Vino din nou la mine, muză dragă,
Că înflorește straniu liliacul,
Mângâie-mi clipa, doruri să m-atragă,
Chiar dacă la sfârșit de vis e veacul

Și-ar fi păcat să irosim trăirea
Fără să adorăm minunea firii,
Să nu ne dăruim toată iubirea
Virtuții, vieții, rimei, nesfârșirii.

Ce dor mi-e să te simt aproape iară
Și să ne pierdem în sufletul vrăjit,
Descoperind zburarea temerară
Spre desăvârșiri de neînchipuit.

Acestei lumi să-i înălțăm altare
De dragoste și pace renăscândă,
Să fie oamenilor răsuflare,
Iar peste vremi și-ntinderi doar izbândă.

Să alinăm privirea întristată
Și-adâncurile care greu suspină
C-un zâmbet de credință devotată
Lacrimilor fără de nicio vină.
Avem în față curgere de clipe
Ce-așteaptă să le cucerim trufia,
Fapte mărețe-n ele să-nfiripe
Puterea noastră, harul, datoria.

Să nu lăsăm geneze neculese
Și nici târâmurile neumblate,
Împodobind cu nestemate-alese
Eterna Omenirii maiestate.

Atât doresc, străfulgerat de visuri,
Ca marele război cu nedreptatea
Să-l port cu râvnă, prin aceste-nscrisuri,
Fără să fac vrun pact cu lașitatea.

Nu pot să las acestui secol vrajă
Să-mi drămuiască el nădejdea vie
Și-ngusta-i vrere să îmi stea de strajă,
Ca poezia existenței s-o sfâșie.

Cât timp surâsul vieții-i o-ncântare
Și-avem Suflare Sfântă în ivire,
Sunt inimă în orice-nflăcărare
Și-nfrunt rebel ideea de sfârșire!

Menire

Am suspinat pe sub fereastra lunii,
Spre sferele înalte am visat,
M-am prins de mână, poate, cu nebunii
Și-n jur, pe unde-am mers, nu m-am uitat.

Eram atât de mic în clipa vagă,
Avid de glorie și nefericit;
Bolnav închipuit o viață-ntreagă,
Pe drumuri încâlcite-am rătăcit.

Într-un târziu, a fost să uit de toate
Și, prins în lupta oamenilor reci,
Simții căldura faptei ce se zbate,
Imperios cerută și în veci.

N-am prididit să îmi deretic firea,
Căci, stăpânit de treburile mici,
Mi-am regăsit norocul și menirea
Așa ușor, aproape, jos, aici!

În mustul vieții care clocotește
Mlădițe tinere de vis am pus,
Nemărginirea nu mă mai orbește
Și toate-n lume-au rost și n-au apus.
Adun încet din pulberi nestemate
Și luptei grele făuresc cununi,
Lăsând în clipa lumii zbuciumate
Un semn, un vis și oameni mai buni...

Să-mi scriu visurile mele

Să-mi scriu visurile mele
E sublima mea durere
Migălită în tăcere
Într-o lume fără stele.

Dezmierdând o foaie pură,
Eu suspin în râu de gânduri;
Ea mă vrea în mii de rânduri,
Dându-mi rimele măsură.

Dacă scriu despre iubire,
Parcă zbor în alte sfere,
Prind metafore-n cădere
Din iluzii și uimire,

Și-aduc lumii-ngândurate
Versuri din înalte ceruri,
Cu trăiri înaripate
Încrustate-n giuvaieruri...

Orice hazard...

Orice hazard de existență
Pierdut în duna de nisip
Pretinde slavă și prezență,
Cristal se definește-n chip.

În atmosfera de-ntuneric,
Luându-și raze de-mprumut,
Revoltător și luciferic
Cuvânt se crede de-nceput...

Ce-ar fi *ales* de Providență
Să rostuiască-al lumii drum,
Bazându-se pe *competență*,
Iar nu pe fală... Nicidecum!

Cu cât ni-i vrerea mai umilă
Și n-am realizat nimic,
De trudă ni se face silă,
Iar viața o trăim... un pic.

Nu știu...

Nu știu de-i bine cum e viața,
Cum se oferă, ce reneagă
Când, dezinvoltă ori semeață,
Un alt destin vrea să-și aleagă ...

Știu, la biserici nu-i prea dusă,
Ba și pe-alături mai pășește,
Acceptând chiar a fi sedusă...
E drept, nu cred că și greșește!

Are prea rar vreo-mpotrivire
Ori des revolta o aprinde,
De-ntrebi ce poartă-n a sa fire,
De nu știi cât poate cuprinde.

Când pare că-i doar baltă seacă
Și nu are nicio suflare,
Când de doruri lumea îneacă
În uimitoare revărsare.

Prea mult dorește să ne-nvingă,
Să simți cât este de severă
Și poate chiar să te respingă,
Dacă tot răspândești zaveră.
Dar tot ea știe să te-atragă,
Să-ți dea încredere-n izbândă
Și să n-ai voia ta pribeagă,
Ci liberă și renăscândă.

Îi-ngăduie chiar să o judeci,

Să-i negi virtutea și menirea,
Dacă eșecul ți-l adjudeci
Când ți-ai pierdut însuflețirea.

Întotdeauna te îmbie
Să cucerești înalte piscuri,
Nu să plutești în inerție
Și-n plămuiți fără de riscuri.

Te-ndeamnă să înfrunți uitarea,
Urmându-ți propria ivire,
Și-oricât de grea ar fi-ncercarea,
Să zbori către desăvârșire

Ca-n atmosferă princiară,
Virtutea să te împresoare
Cu demnitate temerară
Și-nvrednicită cugetare.

Când, uneori, tristeți te poartă
Ori vrun păcat te amăgește,
Ea luptă ca să te despartă;
Ca un părinte ocrotește!

Cu drag te-ndrumă, te susține,
Chiar lacrimi pentru tine varsă,
Căci ești al ei; te aparține
Și-atunci când inima ți-e arsă.

Sunteți oricând unică vrere,
C-aceeași lege vă unește,
Același țel vă dă putere
Și-un singur crez vă definește.
Dar să nu supărăm Divinul,
Vrând doar s-avem îngăduință,
Cunoscând fala și sublimul,
Chiar biblica făgăduință,

Fără prea mult îndemn și trudă,
Feriți de rău, de chin, de teamă;
Să nu știm cum fruntea asudă,
Iar grijilor să nu dăm vamă!

Fugim de-a noastră datorie,
Pitindu-ne-n păduri de scuze,
Acuzăm Soarta de urgie
Și-mbrățișăm patimi confuze!

În desfătări întunecate,
Ardem alcătuiți sublime,
Sorbim crezuri abrutizate
Și trăim vremuri anonime.

Din bordeiul gândurilor seci,
N-avem curaj să trecem pragul,
Chiar de pășim doar biete poteci,
Fiindu-ne-nșelarea Magul.

Suntem o silnică făptură
Care se pierde în răscruce,

Părându-ni-se fundătură,
Și n-avem unde a ne duce.

Avem pretenții, idealuri
Când nu solicită eforturi
Și navigăm pe line valuri
Străini de intime resorturi.

Devotamentul, sacrificiul,
Perseverența-nfăptuirii
Ne par dușmane cum e viciul
Potrivnic supraviețuirii.

Nu ne convine nici onoarea,
Greu abordabilă problemă,
Căci cinstea nu-i ia apărarea,
De trăiești veșnic o dilemă...

Atâtea mofturi sunt în viață,
Care de care mai puternic,
Că nu știi cum să le faci față,
De parc-ai fi un ins nemernic.

Să n-ai și tu puțin repaos
Ca să mai uiți de supărare
Și să te scalzi senin în haos
Fără de nicio-ngrijorare!

Ar fi aceasta bună treabă
Ca să te-mpaci cu Existența;
Să-ți fie Dânsa ție roabă
Că doară tu ești Eminența!

Asta-i afacerea cu traiul?
Să ni se dea favoruri, glorii,
Să avem la picioare Raiul
Și drum deschis către victorii?

Amăgire

Depart-e-n noaptea clară tristețea m-a tot dus,
Gândind la rostul vieții și-eternul ei apus,
La oarba noastră luptă, la patimi, la averi,
La jalnica-nșelare ce schimbă ce-a fost ieri.

Și toate, pe când mâine pierim în Infinit,
Când nu simțim, pe lume, ce rost ne-a mărginit
În fulgerarea vremii, în viața de-o părere,
Când suntem doar un vis și-o taină în durere.

Ne cuprinde împăcarea unei veșnice uitări
Și-mbătați de o idee, amăgiți de înșelări,
Nu simțim amarul clipei, căci sperăm în viitor,
Deși tot ce-avem 'nainte e nimic, e trecător...

Astfel, viața noastră zboară ca și pulberea-n furtună,
Nimeni n-are să te-audă, nimeni n-are ce să spună,
Căci în sâmburul de viață și în calea ce-o urmăm
Ne precede o voință, dar pe care o uităm.

Și, în haosul trăirii, în al lumii labirint,
Rătăcind pe căi deșarte, visul nostru e succint;
Suntem mari în haine strâmte și la cafenea - eroi,
Plini de noi pe dinafară când în suflet suntem goi.
Ce-i în viață rău sau bine, fiecare ia-nțeleș
Cum îl poartă interesul, nu contează ce-a ales;
La un loc bine cu răul, din același vad adap'
Prefăcuți, mari în orgoliu de-n ei înșiși nu încap...

Din viața mea o parte

Din viața mea o parte
Demult nu e cu mine,
Căci a rămas departe
Și nu-mi mai aparține;

Am dat-o, am vândut-o
Tot pe arginți, ca Iuda;
Din suflet am pierdut-o
Și mă sufocă ciuda;

Sunt om pe jumătate,
Dar dublu în durere:
O hâdă vietate,
Venind din alte ere!

Hotarul meu...

Hotarul meu nu e departe:
E limita-ntre vis și moarte
Unde știința se oprește
Și-ngrijorarea noastră crește.

Nu avem minte de-a alege
Și nici putere de-a-nțelege
Cine suntem, cum ne petrecem,
Ce rost avem, ce vaduri trecem!

La întrebări nu știm răspunsul,
Iar existența-i neajunsul;
Tristețe doar sau ură poate?
Urgie, crimă, rele: toate!

Drumul parcurs prin lume...

Drumul parcurs prin lume n-a fost al vieții mele:
M-am căutat zadarnic, dar n-am aflat de mine;
Oriunde m-au dus pașii, am dat numai de rele.
Aceasta mi-e ursita? Să fac ce nu-mi convine?

Am dat mereu de unul ce pribegea prin visuri,
Furând din existență câte un dram de pace,
Dar pentru nicio clipă n-avea însă permisuri:
Ca să privească cerul fugea din carapace;

L-am urmărit adesea cum reentra în umbră
Chemat de triste cazne ori biciuit de soartă;
El semăna cu mine, dar avea fața sumbră,
Lacrimi în ochi ascunse și-n gând speranța spartă.

N-am cum să fiu acela: Eu cred în biruință,
În idealuri 'nalte, în vis și în iubire;
Și voi învinge răul prin fapte și credință;
De orice vremuri crunte m-ascund în Nemurire!

Explică...

Explică bine cârturarul
Că omul gândul nu-și cuprinde

Și-oricât de mult l-ajută harul.
Doar spre incompetență tinde!

Nimeni nu-și crede mărginirea
Sau, poate, numai o reneagă,
Rebiciuindu-și amăgirea,
Oarbă fiind și cotoñoagă.

Nu-și va vedea nicio greșeală,
Iar voia dreaptă-i pare strâmbă,
Ființa-și crede genială,
Chiar dacă mintea-i cam... scâlâmbă.

De ar putea să se oprească
La limita naturii sale,
Ar reuși să nemurească,
Ci nu să bâiguie taclale.

Tu, modestie, ești haină
De nu pui stavilă mării:
Mușcă turbat ca o jivină
Tentațiile parvenirii!

Mă voi întoarce...

Mă voi întoarce-ntr-un târziu
Din îndelunga-mi pribegie,
Mi-oi arde sufletul pustiu
Și voi sorbi speranță vie.

C-am învățat printre străini
Că pâinea neagră e mai bună
La tine-acasă,-ntre vecini,
Când nu-ți dai cugetul arvună...

Sunt fiul cel risipitor
Și-ndurerat mă-ntorc din cale
Să cer iertare tuturor,
Căci am avut credințe goale;

Nu am știut să prețuiesc
Prietenia și povața,
Am vrut doar să mă risipesc
Pe unde e *de-a gata viața*...

N-am ușa cui să o deschid
Și nimeni n-o tăia vițelul;
Dar scoateți-mi din suflet vid
Ca să redau iar trudei zelul.

Aș vrea din nou să fiu cu voi,
C-aveți tărie de credință,
La greu nu trageți înapoi
Și vă iubiți cu prisosință.

Cu pacea voastră îmi hrănesc
O primenită rânduială,
Supliciului mă dăruiesc,
Să uit de oarba îndoială...

... Cer timp și-o liră

In memoriam Laurențiu Ulici

Seara, joi, la clipa literară,
Mă dezbăr de mazăga de pe frunte,
Lustruind, zelos, pe dinafară,
Zgura minții oarbe și cărunte.

De-mi pătrund în suflet idei pure,
Tenebroase gânduri îmi răsfiră;
Un alt țel e gata să mă-ndure,
Altă viață-ncep; cer timp și-o liră!

Brăila.

Atunci...

Atunci când muza mă dezmiardă
Cu scumpe daruri, ca pe-un zeu,
Adun, avar, să nu se piardă
Nicio comoară-n jurul meu;

Și, fericit, le țin ascunse.
În desfătarea viselor,

Cum stau în poduri nepătrunse
Vechi lucruri dragi cu taina lor.

Îmbogățit ca după ploaie,
Ogorul gândurilor ar,
Speranțe semănând șiroaie
Cu versul cizelat și rar.

Colind acum fără de teamă
Alte idei, alt țărni uitat,
Dorindu-mi liniște de seamă
În rostul care-mi este dat.

De-ar fi să rătăcesc prin lume,
Iar țelul meu s-o risipi,
La muză m-aș întoarce-anume,
Îngăduință spre-a găsi:

Și-având un bulgăr de lumină,
Păstrat în cugetu-mi rănit,
Îi voi da lumii ce suspină,
Drept un omagiu, la zenit...

A început să ningă iar...

A început să ningă iar
Și cade neaua nemiloasă,
Pe stradă oamenii trec rar,
Din nou tristețea mă apasă...

La un vecin, de peste drum,
Troienele-au ajuns cât casa,
Din hornuri nu mai iese fum,
Iar cerul peste noi se lasă...

Ce liniște, ce de zăpezi
Acoperă ființe-n lume!
Nimic din ce ești nu mai crezi,
Te simți, parcă, pierdut anume...

Aceiași înși nu mai suntem,
Ne-am transformat în fulgi de vise,
Văpăi în viață nu mai vrem,
Zărilor noastre sunt închise.

Nedumeriți ne întrebăm
Ce-o exista când n-o mai ninge...
Dar bucurii să n-așteptăm:
Încet, uitarea ne atinge...

Regret

Stau și rătăcesc cu gândul
La o vreme ce e dusă...
Scriu și mă trădează rândul
De iubirea mea apusă.

Cânt și îmi aduc aminte
De ce-a fost frumos odată;
Râd și-mi trec fiori prin minte
Din copilăria-mi toată.

Plâng și fericirea-mi pare
|el firav fără putere;
Uit și-ndată versul moare:
Nu și clipa de durere!

Aniversare

Mie însumi

Un sfert de veac! O nesfârșită jale
Haotic plânge-n urma dumitale
Și totuși nu-ți alegi o altă cale
Cât clipele nu sunt târzii...

Cândva, vei crede viața un eres,
Părerii de rău te vor cuprinde-ades
Și-abia de vei distinge rostul ne-nțeleș.
Din viața ta dintâi...

3 iul. 1959.

Melancolie

E noapte târziu, Luceafărul sus
Așteaptă din nou o chemare...
Dar glasul iubirii pe veci a apus,
Iar lumea-i pierdută-n uitare...

Măhnit, îmi par străin acestui Pământ,

Iar gându-mi îşi află durerea
Din vremuri, din mare, din freamăt de vânt,
Cu visul, cu şoapta, cu vrerea...

Acelaşi suspin, Luceafăr şi Lună,
Şi stele, şi Cale Lactee...
Şi-acelaşi sunt astăzi: un geamăt de strună!
Doar tu eşti o altă femeie!

Descurajare

Am obosit de-acum,
O trudă grea m-apasă,
Mi-e viaţa ca un fum
Şi tot mai ne-nţeleasă.

Pe astrul necuprins
Arunc doar umbră rece,
Căci orizontu-i stins;
Mă-ntunec: viaţa trece!

Trecutul nu-i nimic,
Iar clipa care vine
E un pustiu... Abdic:
Mă spânzur în suspine!

Tristeţe

Mă-ndeamnă inima să-ţi scriu
Semeţ ca niciodată,
De când în taină şi târziu
Rime în gând se-arată.

Vreau să-ţi închin un cântec rar
Cules din pacea serii,
Al inimii sărmene dar,

Al clipei și-al durerii.

Să fie ca un imn de jar,
Intens și demn de tine,
Cioplit în scum mărgăritar
Cu slovele senine;

Să-mi spovedesc durerea grea
Ce sufletul mi-apasă,
Doar din suspin s-o recrea
O liniște pioasă...

Iar după ce-ți voi fi jertfit
Ființa mea în rugă,
Să plâng amar că te-am iubit,
Căci viața mea-i o fugă...

Fără tine

E muza supărată și râde de-al meu glas
Când plâng ca să revină, căci singur am rămas
În lumea asta stearpă și plină de părerii,
Iesută din iluzii, din patimi și dureri.

Străină-i azi de mine, visează alt amor,
Uitând atâtea vise, atâta aprig dor
Ce-mi înălțase viața și rost nemărginit
Dădea eternei clipe în largul Infinit.

Dar azi îmi pare cu mult mai puerilă,
Iluzie deșartă-i surâsul de copilă
Și, rătăcind de-a pururi, nu pot să-mi aflu drum,
Un ne-nțeles e viața, iar idealul - fum!

Ce de gânduri...

Ce de gânduri clare
Mă atrag spre tine!
Plămădesc în mine
Multe fapte rare;

Vreau să zbor spre stele
Să-ți aduc lumină,

Căci mă poartă-o vină:
Dorurile mele!

Cum tu de mine nu mai știi...

Cum tu de mine nu mai știi,
Eu rătăcesc prin gânduri triste,
Că-n viața mea, vai, o să fii
Iubire... fără să existe!

Voi suspina adeseori
Și mă voi pierde în neștire,
Căci ochii tăi seducători
N-o să-i mai văd plini de-nrobire...

Dogoarea care ne-a aprins,
De-am ars învăpăiați de doruri,
Din pieptul tău mereu s-a stins
Și-ncet, ne-am prăbușit din zboruri.

Spre alte visuri n-am izvor
Să depăn năzuințe vane,
Căci amintirile mă dor
Și le păstrez ca pe icoane;

Nu voi uita nimic: ce-a fost
Săpate sunt în mine, stâncă;
Voi renunța să-mi caut rost,
Căci inima mă doare încă...

Scriam târziu în noapte-o poezie...

Scriam târziu în noapte-o poezie
Și gânduri nesfârșite-ți dăruiam,
Te-nvăluiam în albă măreție
Și ca unei prințese, mă-nchinam.

Era atâta bucurie-n mine,
Că mă-mbătam cu stele de pe cer;
Îi-nchipuiam contururile fine
Desprinse dintr-o lume de mister,

Te dezmiardam cu rime delicate
Și-n șoapte-amor fierbinte îți juram;
Sorbeam din ochi deplina-ți puritate
Și visuri împlinite năzuiam,

În păr îți aninam văpăi de raze
Și rai puneam pe gură de copil...
Erai o lume plină de extaze
În care m-afundam ca-ntr-un exil...

Citesc târziu în noapte-o poezie...
Și amintirile în piept mă ard;
Mă-nvăluie în albă măreție
Cu-acel umil al bătrâneții fard!

De viața mea...

De viața mea oare de ce m-aș plânge?
Mă poartă gândul în ascunse oaze,
Iar muzele m-alintă în extaze
Și chiar iubirea, Doamne, îmi ajunge!

Întotdeauna sunt stăpân pe mine
Și-mi aflu rost în simpla rugăciune
Că-ndurerata-mi vină îi-o pot spune
Și-atunci, simt iar puteri doară prin Tine.

Ceva-n ființa mea totuși se-ntâmplă:
N-am bucuria faptelor alese,
Trec pe lângă mine visuri neculese,
Iar întristarea mi se urcă-n tâmplă.

E propria-mi gândire ce mă minte
Ori doar orgoliul tainic mă încearcă
Și lacrima trufiei vrea să-mi stoarcă?...
De patimi, Sfinte, lasă-mă cuminte!

Ah, câmpuri de lumină pline...

Ah, câmpuri de lumină pline,
Frumoase risipiri de rai!
De unde-n voi chemarea vine
Și farmece aveți în grai?

Ce declarații de iubire
Vă face prefăcutul vânt,
De îi dați zâmbetul din fire
Și flori i-așterneți pe Pământ?

Nemărginiri de libertate
Câmpia-i sub priviri de cer;
E ca un dor: inima bate...
Trăiești un vis: zbori în eter!

Ne-mbie vântul...

Ne-mbie vântul, florile, lumina,
Un tainic ne-nțeles etern ne cheamă,
Urmăm un vis când zumzăie albina,
Căci primăvara umbrele destramă.

Descoperim din nou în noi putere
Să primenim în gânduri cugetarea,
Suntem mai buni, mai toleranți în vrere,
Căci plină e de soare toată zarea.

Simțim deplin că nu trăim degeaba,
Găsim un rost pentru orice zidire,
În tihnă scriem versului silaba,
Iar viața o răzbatem prin iubire.

S-a supărat o stea...

S-a supărat o stea pe mine
Și n-a mai pâlpâit o noapte:
Un gest, de-al meu, ce nu-i convine;
Cu luna am vorbit în șoapte...

Și e mai trist acolo locul,
Căci raze negre împrăștie,
Părând că a murit norocul,
Iar dragoste n-o să mai fie...

Deseară, am să-i cer iertare
Și am să-i scriu și-o poezie...
Ea îmi va da, precis, o sărutare
Discret, ca nimeni să nu știe...

Nu sunt poet

Nu sunt poet. Nu știu să scriu frumos o poezie,
Fără să milogesc umil a muzelor trufie,
Chiar rimele se-ascund și se tot lasă implorate,
Iar versurile-mi ies, adeseori, pe jumătate;

Nu conturez destul imaginile inedite
Și-aștern grădini de gânduri cu vise ofilite;
De multe ori aleg numai cuvinte uzuale,
Căci toate ritmurile mele sună fals, sunt goale;

Stâlcesc pronunții clare și mă încurc printre silabe,
Iar, dacă pun accent pe fapte, descrierile-s slabe,
Nu am nicio măsură bună și-mi cade strâmbă strofa;
De vreau să torn numai în picuri, vărs, sigur, toată cofa...

De ce-am îmbătrânit...

De ce-am îmbătrânit, iubita mea?
Noi tot speram că-i timpul înainte
Și, în sfârșit, de el ne-om bucura
Cu dragostea din inima fierbinte...

Am tot lăsat să treacă peste noi

Atâtea aspre ne-mpliniri din viață,
Dar clipa fuge năpraznic înapoi
Și dibuim rătăcitori prin ceață...

Nu știm ce este de făcut acum,
Mușcă adânc regretul ca din pradă,
Speranțele sunt toate numai scrum,
De ni se pare zâmbetul corvoadă...

Mergeți, copii...

Mergeți, copii, la casa cea bătrână,
Să mai vedeți părinții voștri ce mai fac;
V-așteaptă-n fiecare săptămână
Ce, pentru ei, ea pare cât un veac.

Mergeți cu farmecul iubirii sfinte
Tristețile să le-alungați din suflete,
Căci îi topesc aducerile-aminte
Și le e dor de ale voastre zâmbete...

Mergeți la casa luminată-n noapte
De candela aprinsă-n calea rugilor,
Pentru izbânda ce-o doriți în fapte
Și să nu stea vrun rău în calea grijilor.

Din viața voastră iroșiți o clipă
Și bucurii sădiți celor ce vă iubesc;
Chiar dacă pentru voi timpu-i risipă,
Pentru părinți el este ca un dar ceresc!

Nu mai sunt ca altădată...

Nu mai sunt ca altădată plin de viață și de dor:
Mă lupt azi cu bătrânețea și cu propriul meu amor.
Nu vă faceți însă grijă c-am să mor așa ușor...
M-am sudat de lume bine, cucerind-o visător...

Eu nu plec din existență și aici rămân mereu;
Sunt natura ei și cerul și-i sunt clipă când e greu;
Prin iubirea cea eternă m-am cuprins în Infinit,
Îi fac semn de-adio morții și-o las baltă... că-s grăbit!

În jalea-n care am pătruns...

În jalea-n care am pătruns,
Întreaga viață se răstoarnă:
Iubirea e o stinsă goarnă,
Nimicurile m-au străpuns!

Chiar primăverile s-au dus,
Iar iernile-s ca boala lungă
Și-n amăgire sunt transpus
Ca-ntr-o vecernie prelungă...

Din gânduri nu voi mai ieși,
Mă vor acoperi cu lutul...
Convinși că nu voi mai greși,
Căci eu voi fi Necunoscutul...

M-a părăsit de-acuma muza...

M-a părăsit de-acuma muza
Și sunt uitat prin văgăună:
De-am să-i mai simt pe gură buza,
Va fi cu iz de mătrăgună!

Mă-ngrop în visuri ne-mplinite,
Ce nu le știe niciun înger,
Acuz destine irosite
Și, răzvrătit, în mine sânger...

Când scriu, nu-nfig în raze pana

Să rîdă în lumină viața,
Ci eu expun la soare rana
Să-i vindece dogoarea gheața;

Îi pun din suflet miere pură
Și lacrimi torn în suferință
Ca să topesc amara zgură
Din firava alcătuință.

Nu mai visez azi nemurirea
Și laurii recunoștinței,
Ci-mi caut doară mîntuirea
La Cel ce-a dat un rost ființei...

Și fericire umilinței.

...Am existat pe Terra

Să știți c-am existat pe Terra:
Vedeți prin niscaiva arhive,
Că mi-o fi pomenită Era
Și am cumva coduri captive.

Umblați prin undele astrale,
Prin galaxii, prin constelații,
Nu ocoliți căi abisale,
Nici ancestrale generații.

Nu pot să nu exist prin veacuri:
Orice atom mi-e existență;
N-am cum să ard ca niște fleacuri,
Că-n fapte am pus chintesență!

Știu că sunt multe miliarde
Cei ce-au sculptat un nimb trăirii
Și-au înălțat luptei stindarde,
Dar fără girul nemuririi.

Mulți și-au dorit în viață glorii,
Puteri ori lauri doar pe frunte,
Nepenetrând adânci istorii,
Cu efemerul să se-nfrunte.

Lancea și-au scos-o la paradă,
Izbind urâtul din tribune,
Fără a fi durerii pradă
Ori a rosti vreo rugăciune.

Stergeți a vremurilor fală
Și colbul trist de nepăsare,
De mai există îndrăzneală
Și patimă de evocare.

Dacă vă agresez vreo clipă
Și tulbur liniștea senină
Ori graiu-mi prea s-a stins în pripă,
Iar înțelegerea suspină,

Atunci chemarea-mi renegați-o,
Căci v-ați desprins de rădăcină;
Înstrăinarea corectați-o,
Având orbită asasină.

Duceți trecutu-n veșnicie,
Căci e răsuflăt, e candoare
Și permanentă reverie:
Uitarea e ucigătoare!

Nu doar virtutea e infirmă,
Chiar și voința e nevie:
Nu se ivește, nu se afirmă;
Speranțele-s o silnicie!

Cum nu am cui să cer favoruri
Iar năzuința-i întristată,
Mă prăbușesc din 'nalte zboruri
Și nu voi învia vreodată!

Prin tine...

Prin tine-n urmă eu rămân,
Spre-a mă privi din vitor;
Nici chiar pieirea nu-mi amân,
Soarta să-mi știu - de scriitor.

De-aceea, carte, intim sol,
Rog să colinzi al vremii veac,
Pământul să îl dai ocol,
Pătrunde-n sufletul sărac.

Copil din sufletu-mi fiind,
Ne-om regăsi în veșnicii
Să-mi aflu de-al menirii jind,
De-a nu fi scris nevrednicii.

Să știe treacătu-mi profund
Că truda mi-a fost cremene
Și că de faptele-mi răspund;
Viața și moartea-s gemene!

B - ÎNGÂNDURĂRI

Motto:
Desprinde coroana de spini de pe fruntea... desăvârșirii.

...Sufăr pentru tine

Iară, sufăr pentru tine:
Din peniță-mi curge sânge,
Din cuget revărs suspine
Și-n restriți inima-mi plânge!

Multe fapte mă intrigă,
False rosturi mă revoltă,
Teama noastră în van strigă,
Nepăsarea-i dezinvoltă:

Nu găsesc în jur putere,
Lumea este istovită
Și se-afundă-n grea tăcere
Săracă și umilită.

N-o atrage înălțarea,
Niciun imn nu o seduce
Și nu-i află-ngândurarea
Rătăcită-ntr-o răscruce.

Încotro să se îndrepte
N-o mai sfătuiește Magul,
Veacul chiar băjbăie trepte,
Doar și-o-mpinge mai sus steagul.
Lipsită de dor, de stele,
Cât te-ai coborât în noapte,
În îndurerări răskoapte,
Fără-mpotriviri rebele!

Unde-ți e mândria rară,
Unde-ți e fala străveche

Ce-o purta odinioară
Un neam brav fără pereche?

Ce fac fii tăi cei vrednici,
Nu îți simte suferința?
Cărturarii nu-ți sunt sfetnici,
Nu-ți sculptează năzuința?

Fruntea-n fața cui se pleacă,
Ce-nchinare te subjugă,
Cine de credinți te seacă
Ca s-ajungi amară slugă?

Ai la cârma ta nerozii
Ce-au mânjit Patria-n ură
Ori i-au substituit plozii
Ce și-au mai tocit din zgură!

Ei se poartă ca pirații,
Ca bețivii, ca tâlharii,
Făcând rău ca Necurații
Și min ținând ca potlogarii.

Cui ai dat timona țării
Amăgită revărsare!
Ne pierdem în largul zării
Și ne scufundăm în mare!

Peste meleaguri...

Peste meleaguri pustiite, bat vânturile cu durere,
Scaieții năpădesc ogoare, iar zarea suferă-n tăcere;
Nicio ființă nu surâde, niciun mormânt nu are cruce;
Doar jalea băntuie perfidă, în timp ce viața se reduce...

La fel și tu, rob de vremuri, înduri terore minciunii,
Suporți năpasta necredinței, urmându-ți taina rugăciunii
Și ierți senin toți prefăcuții ce-ți curmă visul în uitare,
Iar conștiința ți-o reneagă, călcându-ți cugetu-n picioare.

Nu ești nimic, sărmane spirit, de nu irumpi în libertate:
Oricât ai fi de bun și vrednic, tot în tristețe te vei zbate;
Îți aparțin, ca fiecărui, întreaga lume și văzduhul,
De-aceea luptă, te revoltă și relele își vor da duhul!

Vin cocoarele...

Vin cocoarele la noi
Și horă-ntind în soare,
Visând în gol, în față doi
Și zeci într-o-nșirare...

Se tot rotesc în joc de foc,
Strigând de sus la lume,
Cu aripa bătând pe loc
Îndemnuri, semne-anume...

Tot în durere viețuim
Și peste chinuri nu sărim:
Noi n-avem aripi să plutim
Spre alte zări - aici murim!

Salcia, 1955

Ne vândurăți iară...

Întinserăți masa
La roșie fiară,
Ne stricarăți casa,
Ne vândurăți iară.

Să ne puteți frânge
Făr' s-avem noroc
Și, goliți de sânge,

Să murim pe loc...

Dar foșnește vântul
Unor alte vveri...
Renaște avântul
Iscat din dureri:

Nimeni nu v-o plânge,
Cândva, pe Pământ:
|ărna vă va strânge
Etern în mormânt!

1955

Amurg

Când mări se zbat la țărmul vieții
Și simți amurg-nainte,
Ești păsăre-n pustiul ceții:
Ai inimă, n-ai minte...

Privești în jur, dar nu ai cum
Durerea să-ți oprești;
Revolta-ți bâjbâie ca-n fum,
Iar țărmul nu-l zărești...

De doruri clipa este suptă,
Uiți lumea ce-ai iubit...
Regreți, suspini, ești scos din luptă,
În inimă rănit!

1956

Rătăcind

Eu versuri multe nu am scris,
Căci nu am stăpânit Pegasul,
Dar am crezut că viața-i vis,
Iar poezia - la tot pasul...

Dar, rătăcind pe drumul greu,
A fost să cânt doar pentru mine...

Știind chiar că mă pierd și eu
Cum Narcis s-a pierdut pe sine!

Ființa mea mi s-a părut
Mai importantă decât țara:
Din lupta vieții-am dispărut
Și mă sfâșie-acuma ocară...

1957

Nu mai vreau...

Nu mai vreau să mă răsfăț cu verbe,
Poezii ori aforisme să concep:
Soarta vieții-n amăgiri mă fierbe,
Lupta de la capăt nu pot s-o încep.

Într-o lume falsă și firavă
În zadar credință și dreptate cer:
Mi se dă o cupă cu otravă
Să-mi dezic speranțe și apoi să pier.

Navetist

Aștept la barieră un camion schilod...
E frig și nu mai vine, în gât am parc-un nod!
E un pietroi aproape... m-așez pe-un colț rigid
Și, trist, dintr-o țigară, otravă sorb avid.

M-aș reîntoarce-acasă și-acolo să rămân,
Dar strigă-o neputință, mă cheamă un stăpân;
De-aș părăsi cărarea acestei aspre sorți
M-așteaptă alta, lungă, să bat la alte porți...

Și, astfel, stau la drumul ce duce spre pustiu,
Mașina nu mai vine... (șoferul bea rachiu...)

Se pare că în viață voi aștepta mereu
Neîmpăcat și singur, uitat de Dumnezeu.

Din câmp pufnește vântul cu ură și canon,
De-alături chiar o buhă crud țipă-a ghinion:
Bu-bu, bu-bu! un tact de marș, odă tempestă;
Bu-bu, bu-bu! e veacul rău, clipă funestă!

... Ce-i străin folositor?

Am venit din nou la țară,
La bunicul *ăl bătrân*
Și-am să dorm în car, afară,
Și sub stele-am să rămân.

Răsturnat pe-un braț de iarbă
Cu aromă de ghizdei,
Să privesc pe bolta oarbă
Pulberile de scânteii.

Să mă-ntreb: ce rost, ce teme
M-au purtat nepăsător?
Unde-am fost noian de vreme,
Ce-i străin folositor?!

Nu folosesc o armă...

Nu folosesc o armă pe ascuns...
Am învățat să lupt cu pieptul gol:
Puterea minții mi-este îndeajuns -
Atac prostia fără de ocol!

Chiar dacă deseori eu sânger
Când receptez viclene lovituri,
Mă las în grija unui înger
Și din cruzime iau în vătături.

Cumva, tristețea de mă frânge,
Mă operează pe inimă chiar eu -
Mai curge-o lacrimă de sânge
Dar nu disper oricât mi-ar fi de greu.

Nu pot să tolerez demența

În preajma visurilor pure:
Orice vlăstar ce-și dă prezența
Îl defrișez ca o secure.

Nu las durerii timp să rădă
Și răutatea să și-o-nfigă:
Extirp, pe viu, trufia-i hâdă
De nici *iertare* nu mai strigă!

Cuvântu-mi e și scut, și lance

Mi s-a-nfundat de-acum cărarea
Și-s singuratic printre stânci:
Aici mă vrea pierdut uitarea;
Să mă târăsc, să cad în brânci!

Am suspinat, am plâns, mă doare
Că-mi pune soarta piedică;
Tristețea vrea să mă doboare
Și-o simt că-mi ține predică...

Să mă predau ursitei oarbe
Când cremenea nu pot s-o sparg?
Umila patimă mă soarbe
Și nu pot să pornesc spre larg!

Au, cine rostu-mi potriviră
Ca-ntr-un blestem să mă afund
Și-n răul care mă aspiră
Să m-adâncesc tot mai profund?

Dar n-am să mor răpus sălbatic
La voia asprelor dureri;
Chiar de sunt ars ca pe jărat
Nu voi pieri în nicăieri,
Căci gândul nu mi-oi sfâșia:
Acolo, în adâncul vieții,
Dețin puteri de-a învia
Că vin din raza dimineții

Și-mi trag nădejdea din lumină,
Iar visurile-mi dau tărie,
Sorb har din dragoste divină
Și salt spre-nalte bucurii.

M-avântă peste zări Pegasul
Și-nving trufașa stavilă,
Căci nu-mi sfârșesc aicea pasul,

Ci zbor îmi iau de acvilă:

Cuvântul mi-e și scut, și lance
Și-mi e supremul adăpost;
Chiar de-mi sunt relele dușmance
Prin el dau vieții mele rost!

Deși-i mai sorb amarul...

Deși-i mai sorb amarul, m-am împăcat cu veacul,
La critici pun zăbale și-mi potolesc trufia,
Iar ca să-mi știu măsura zvârl din ambiții fleacul,
Îmi împietresc orgoliul și-mi spun vinovăția...

Un pact închei cu Timpul, să fiu lăsat în pace
Să-mi dăruiesc iubirea, puterile și gândul
Ființelor firave, de fericiri sărace
Ce visul nu și-l uită, o viață așteptându-l...

Cum dragostea pe lume e încrustată-n cremeni
Ea singură răzbate prin vremurile triste
Și-ți dă chiar înviere, cu zei să te asemeni;
Prin ea Eternitatea doar poate să existe!

Ne revoltăm...

Ne revoltăm de-atâtea bârfe și zbatere pentru ciolane
Cât ne oferă Parlamentul sau, zi și noapte, pe ecrane,
Tot felul de distinși redactori și analiști cu fețe grave
Ce scormonesc parcă-n străfunduri spre-a ne scălda-n idei mârșave.

Discret dospîți în interese, ca instrument al decăderii,
Înaltă pedestal minciunii, fiind dreptății temnicerii,
Și se alintă-n lingușire a tot ce-nseamnă avantaje,
Chiar dacă-nșală națiunea, inoculând pervers miraje.

Oricare ins e demn slugarnic - lichea sadea - lepădătură
Ce-afundă viața în eroare, lovind credințele cu ură
Iar idealurile lumii mânjindu-le precum au placul,
Târând prin gloduri visuri pure și-n dezonorare întreg veacul.

Să-i vezi ce morgă afișează, cum se agită, cum se-ncruntă
Să pară înșelarea cinste, iar lauda faptă mărunță!
Orice abuz îl fățuiește, pudrându-i relele cu scuze,
Ca victima persecutată însăși iertare să refuze.

Ce argumente, ce morală! Istoria chiar o invocă
Să-ți însusești false percepțe, că insistența te sufocă,
De nu mai știi ce-i adevărul și dai dreptate imposturii
Ori te închini ca de Satana, scuișând de sila făcăturii!

Am rămas cu gândurile mele

Am rămas cu gândurile mele,
Nu mai vine nimeni pe la mine;
Unii și-au retras prietenia,
Alții nu-nțeleg ce se cuvine...

Mă aud în propria mea casă
Tot mai rar, mai tolerat și mai pierdut
Ca un sunet ce se stinge-n haos,
Când în lumea asta nimeni nu l-a vrut...

1989

De pe orbita mea m-am rupt...

De pe orbita mea m-am rupt
Și-am alergat aprins prin spațiu,
Din amăgiri dureri am supt
Și disperare cu nesațiu;

Alte trăiri am căutat
Și pure scânteieri de lună,
Reascultând neîncetat
Îndemnul lor cum clar răsună...

Întotdeauna, ca un vis,
Îndepărtări adânci ne cheamă,
Chiar dacă-adeseori e scris

Să le plătim o scumpă vamă.

Și nu mă regăsesc nicicum,
Iar nopțile mă-nfricoșează,
Toate speranțele-mi sunt scrum
Și-amaru-n sine mă botează:

Desprins din legea grea, de fier, a armoniei generale
M-am depărtat din freamăt viu și mă desfăt cu gânduri goale;
Puterile încet se sting, iar teama rece mă cuprinde,
Că-n rătăcirea prin pustiu din sine clipa mă desprinde...

În jur e umbră cu nori suri și întristare peste-ntinderi...
Și-s condamnat să mă supun nefericitelor deprinderi;
Ca fiu al unui alt ținut, nicicum nădejdea n-o mai pârgui,
Mă iau de piept c-un Început, căci viața nu pot să o târgui!

Și vă provoc: pe tine, Veac, ce ai trăit în îngâmfare,
Cât și Destinul - nu îl uit: să milogească de iertare!
Vă osândesc definitiv să vă ucidă Ne-mplinirea
A toate ce mi le-am dorit, că-s împăcat cu Nemurirea!

Nu mă mai sperii de nimic și-am să pornesc o luptă mare
Cu sila, ura, pacostea și cu ursita depărtare;
Nimic nu iert, nimic nu-ndur din câte rele sunt pe lume;
Pieri-le-voi năravul tot, să nu le mai aud de nume!

Am să le plimb cu lanț de gât prin toată țara amărâtă
Și-apoi le-ngrop într-un coșciug bătut cu rimă dogorâtă...
Și-n vremurile ce-or veni, le-oi pune vers solid de pază
Să stea de veghe permanent, căci răul iarăși înviază!

Târziu, în gândul meu mă sui...
Dar rana-n suflet nu se stinge,
Mă simt străin și-al nimănui,
Neliniștea adânc m-atinge!

Și meditez spre-al vieții rost
Prin câte chinuri grele-noată
Și n-are niciun avanpost
De unde răul să-l răzbată...

De ce atâtea vitregii
În existența omenească,
De colindăm prin pribegii
S-aflăm durerii altă mască?

Eu pe orbita mea mă-ntorc
La fel de întristat în mine,
Venin din inimă îmi storc
Și plâng amar că nu e bine!

Predeal, 8 nov. 2000

Îndemn fiicei mele

Ai pătruns de-acum în viață,
Scumpa mea copilă,
Aibă Domnul milă,
Deie-ți tot mereu povață!

Rele-or tăbări pe tine,
Te-or scuipa în față,
Dar tu taci și-nvață
Cum se-nvie din suspine!

Vor mușca din carne vie
Ulii și ereții...
Dar toți hrăpăreții
Risipește-i în pustie!

Or să-ți vândă fericirea
Ca pe-o biată scamă;
Nu-i băga în seamă;
Ia-ți doar tu în grijă firea!

Ți-or turna în voie vină
Și otrăvuri grele,
Chin și mii de rele;
Suferă și-n gând te-nchină!

De-ar putea chiar te-ar ucide,
Căci sunt fără minte...
Tu mergi înainte -
Rugii sufletu-ți deschide!

Când te-mbracă-n suferință
Și-n jale te-ncață,
Din dureri te-nalță
Cu puterea din credință!

Privește relele din jur
Cu chipuri mascate;
Soră te vor toate:
Să n-ai nimic în tine pur!

Iubirea ține-abia un ceas;
Căci interesul viu
Doar seamănă pustiul...
Tu vezi în suflet ce-i rămas!

Cum în tine-ascunzi puterea
Să te lupți cu răul,
Chiar de-ți e călăul
Află cum să-ți ierți durerea!

Din viclenite lovituri
Și adâncă rană

Fă din ele mană
De rugăciuni și-nvățăături!

Draga mea, copila tatei!
Ia ce-i bun din toate,
Vede și socoate;
Lumea, astăzi, falsitate-i!

Cuprins

I - LIBERTATE TRĂDATĂ	
Cine oare... ..	
La Tine mă gândesc, Părinte... ..	
În ungherul meu întunecos... ..	
În orice om... ..	
<i>Spațiul apelor</i>	
Eu pe ce drum mă aflu... ..	
E coala albă neatinsă... ..	
Poema regală	
Neliniște	
Sunt supărat numai pe mine... ..	
Ce am făcut... ..	
Rechizitoriu	
Având solie viitorul... ..	
... Mă caut	
... Vor hotărî ce să existe	
... Dreptatea să ne-ndrume pașii	
... Ninge întruna... ..	
... Decât un nevenit	
M-am depărtat... ..	
Veacul bezmetic se destramă... ..	
Trec oamenii pe străzi ursuzi	
Lumea urâtă se sfârșește	
Socot că-i vremea... ..	
Stilul Babel	
II - VERSURI DOGORÂTE DE VREMURI.....	
A. REGĂSIRI	
Chemarea	
Scriind... ..	
Vino din nou... ..	

Menire
 Să-mi scriu visurile mele
 Orice hazard...
 Nu știu...
 Amăgire
 Din viața mea o parte
 Hotarul meu...
 Drumul parcurs prin lume...
 Explică...
 Mă voi întoarce...
 ... Cer timp și-o liră
 Atunci...
 A început să ningă iar...
 Regret
 Aniversare
 Melancolie
 Descurajare
 Tristețe
 Fără tine
 Ce de gânduri...
 Cum tu de mine nu mai știi
 Scriam târziu în noapte-o poezie
 De viața mea...
 Ah, câmpuri de lumină pline
 Ne-mbie vântul...
 S-a supărat o stea...
 Nu sunt poet
 De ce-am îmbătrânit...
 Mergeți, copii...
 Nu mai sunt ca altădată...
 În jalea-n care am pătruns
 M-a părăsit de-acuma muza
 ... Am existat pe Terra
 Prin tine...
 B. ÎNGÂNDURĂRI
 ... Sufăr pentru tine
 Peste meleaguri...
 Vin cocoarele...
 Ne vândurăți iară...
 Amurg
 Rătăcind
 Nu mai vreau...
 Navetist
 ... Ce-i străin folositor?
 Nu folosesc o armă...
 Cuvântul mi-e și scut, și lance
 Deși-i mai sorb amarul...
 Ne revoltăm...
 Am rămas cu gândurile mele
 De pe orbita mea m-am rupt
 Îndemn fiicei mele